TOMÍK

ČASOPIS TURISTICKÝCH ODDÍLŮ MLÁDEŽE

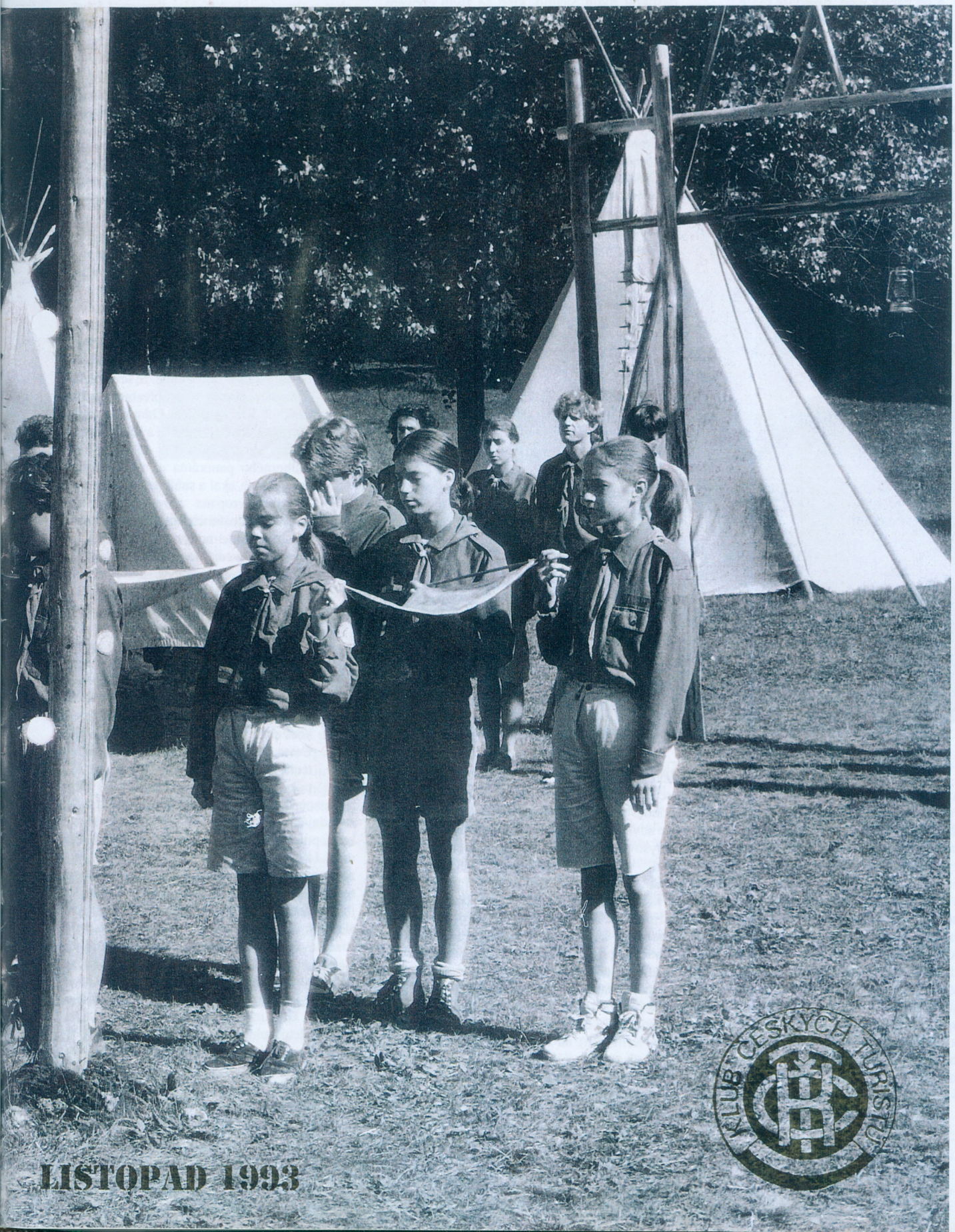

LISTOPAD 1993

VÝPRAVA DO APATITOVÉ ZEMĚ

"Z Murmanska do pekla jsou to jenom tři versty. A tři versty jsou proklatě málo."

Již delší dobu se u nás v TOM Tuláci ze Vsetína čas od času hovořilo o tom že bychom mohli v zimě podniknout nějakou malou lyžařskou expedici či výpravu do oblastí, kde příroda je ještě přírodou, kde jediný hotel či ubytovna je stan, kde jediné jídlo je to, které si neseme s sebou na zádech, kde můžeme potkat pouze lidi podobné krevní skupiny jako jsme my. A jelikož máme dobré přátele v Rusku, tak jsme společně s nimi připravili na konec února a začátek března lyžařský přechod Chibinských tunder n a poloostrově Kola.

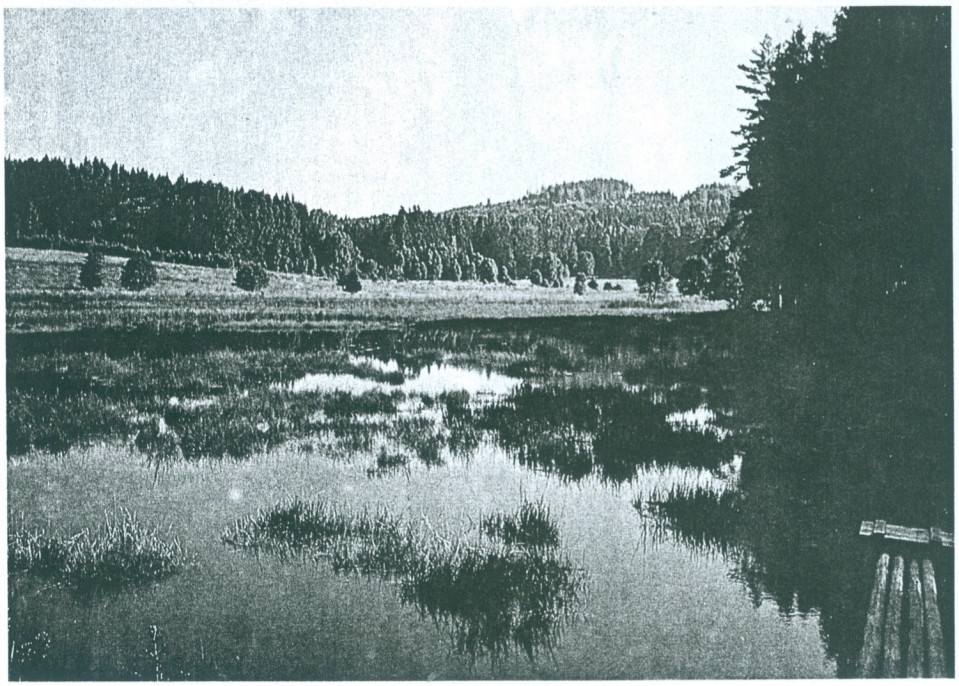

Apatitová země

Kolský poloostrov byl ještě před nedávnem uzavřenou oblastí, kam se podíval jen málokdo ze zahraničí. S postupující platností, tak jak se začala hroutit mnoholetá tabu, začaly mizet i zákazy omezující volný pohyb turistů. Chibinské tundry, či chcete-li Umptek, jak zní název v jazyku původních obyvatel kočovných Saamů (Loparů), se rozkládají západně od centra Koly, zhruba 150 km severně od severního polárního kruhu na ploše 160 km^2. Na západní straně sousedí horský masiv s jezerem (mandrou 800 km ^{2}), na východní s Umbozerem (420 km^2). Chibiny jsou poměrně dobře dostupné po železnici, spojují Petrohrad nebo Moskvu s Murmanskem.

Chibinský masiv náleží k jedněm z nejstarších na povrchu Země. Jeho stáří se odhaduje na 3-3.5 miliard let. Je to oblast bohatá na minerály a nerosty. Na konci 19 st. byl tento "hornatý ostrov" čnící z rovinaté tundry obýván pouhou desítkou rodin Saamů, kteří se živili chovem sobů a rybolovem. Prvními průzkumníky, kteří přijeli odkrývat v letech 1891 - 94 taje Chibin, byli finští geologové Ramsay a Hackman. Ti zde také nacházeli první úlomky zeleného apatitu, který tak ovlivnil budoucnost celého k raje. Na jejich výzkumy navázaly až expedice vedené ve dvacátých letech akademikem A. J. Fersmanem a B. M. Kupletským.

Na základě objevů, která v dalších letech následovaly, bylo nedaleko rozsáhlých apatitových ložisek založeno v r. 1929 nové město Chibonogorsk, v roce 1935 po vraždě S. M. Kirova přejmenované na Kirovsk. 7. 10. 1929 se začíná s těžbou apatitů v Kirovském dole. Od tohoto data žije celý kraj, tak jak to dobře známe ze sovětských filmů a knih ve znamení boje za zvyšování těžby, výroby, překračování plánu atd.

Cesta na sever byla dlouhá. Nejprve jsme jeli dva dny vlakem do Moskvy a po jednodenní přípravě a balení potřebné výstroje a výzbroje, mezi něž patřily kromě běžných tábornických potřeb i pila břichatka na přípravu dřeva pro oheň (i na konci zimy je tak všude minimálně 1 m sněhu, a tak jediné dříví na oheň získáte pokácením stromu) malá pilka pro případnou stavbu iglů, dva velké "termosy" (ruský výraz pro termosku) na teplý čaj, lyže, mačky pro případ zledovatělých exponovaných úseků a množství s laniny, česneku a sušeného ovoce.

Z Moskvy je to už "pouze" 2000 km vlakem přes severní Karélii až do stanice "Nefelinovyje pjeski", odtud se už pak vydáváme na lyžích přímo do srdce chibinských tunder. Je nás jedenáct, pět Čechů a šest Rusů. Trochu litujeme naše ruské přátele pro velikost jejich batohů. Ale nutno říci, že naše lepší technické vybavení není v těchto končinách rozhodující. Rozhodující je psychická a fyzická připravenost na pobyt v drsném, ale krásném Severu. I když výška Chibin je okolo 1000 m n. m. (nejvyšší horou Chibin a současně celé Koly je 1190 m vysoká hora Fersmana), má pohoří vysokohorský charakter, s klimatickými podmínkami srovnatelnými s horami mírného zeměpisného pásu vysokými 2 - 3 tisíce metrů nad mořem. Jsou zde nevelké ledovce, poměrně rovinatá říční síť, značné množství malých jezer ne nepodobných tatranským plesům. V údolích převládá smrkoborovicový řídký a mírný les. Nad 500mnm je vyvinutá typická horská tundra z množstvím lišejníků, keřů a zakrslých bříz. Od 700 mnm začínají kamenité rozsypy. I začátkem března zde teploty večer a v noci spadnou na -25C. Přes den je vcelk u příjemně, tak -5 až -10C.

Jinak máme na počasí štěstí. Viditelnost je dobrá, pouze v sedlech a ve vyšších polohách fouká nepříjemný polární vítr, který místy dosahuje rychlosti až 70km/h. Stane se dokonce, že se musíme zastavit a čekat až poryv přestane, neboť nás dusí sněžný prach. Odměnou však jsou rána - jasno, bezvětří a když člověk vylézá ze stanu, ocitá se uprostřed nádherného panoráma až neuvěřitelně jasných hor, skal a sněžných plání.

Středoevropana zde upoutají také polární stratosferické mraky, které se u nás jednoduše nevyskytují a fakt, že slunce se za celý den nevyhoupne výš, než těsně nad horizont, takže máme pocit, jakoby slunce neustále vycházelo nebo zapadalo.

Charakter našeho přechodu pohoří Chibiny byl poněkud odlišný od klasických lyžařských přejezdů, jak je známe u nás. Jelikož tábory se musely stavět v údolí, kde je voda, les a relativní bezvětří, přecházíme vždy přes kouzelné průsmyky z údolí do údolí. Cesta nahoru bývá fyzicky a někdy i technicky náročná. Odměnou je nám pak nádherný pohled na Chibinské hory a zalesněná údolí, zalité věčně vycházejícím či zapadajícím sluncem. A pak také sjezd do údolí, který potěší každého vyznavače volného lyžování. I když jízda s dvacetikilovým batohem po zavátých a zmrzlých sněhových krách je technicky náročná, jsme nadšeni. Je to trochu jiná dimenze než u nás a sem tam nějaký ten pád slouží spíše k pobavení celé skupiny. Večer pak rozděláváme ohně, stavíme stany a vaříme. Základem je pořád něco dělat, jinak hrozí prochladnutí a omrzliny. A tak nosíme dříví, kácíme stromy (udivuje nás stáří borovic a smrků. I když mají v průměru okolo 20 cm dle hustoty letokruhů jsme spočítali, že rostly 120 -140 let), vaříme, stavíme ochrannou zeď ze sněhu okolo stanu a když už opravdu někdo nemá co dělat, tak dovádí s Čalkou, což je Sašův lovecký pes, který je tu s námi. Většinu z výše

uvedených činností provádíme s lyžemi, jelikož jinak bychom se beznadějně bořili do přemrzlého sněhu.
Spíme ve dvou stanech a musíme říci, že suchá severská zima je poměrně příjemná pro tábořeni, jelikož mráz spolehlivě "vysuší" veškerou vlhkost a ta je pro zimní pobyt venku velice nepříjemná. Častokrát si ověřujeme platnost zkušeností našeho polárníka, pana Pavlíčka, které shrnul ve své knize Člověk v drsné přírodě. V noci má každý ve spacáku kromě sebe ještě množství věcí jako boty, ponožky, fotoaparát a já i zdroj do videokamery, zabalené v bonekanových rukavicích. Zpocené či mokré ponožky a bot y jsou do rána příjemně suché a baterky a fotoaparáty fungují dále. Naši ruští přátelé mají spací pytle pro dvě osoby. Je to účelné a např. Scottova výprava na Jižní pól v roce 1911 dosti trpěla v noci zimou právě proto, že nespalo více lidí v jednom spacím pytli.
Mezi přesuny z údolí do údolí vkládáme nějaký zajímavý okruh bez zátěže. Při návratech do tábora se alespoň v myšlenkách vracíme do dob Jacka Londona a jeho severských povídek. Krajina okolo nás nám silně připomíná všem jistě známé obrázky severozápadních teritorií Kanady, štíhlé smrky lemované zasněženými horskými štíty a v dáli je cítit kouř z tábora. Není se co divit, jsme přibližně na stejné zeměpisné šířce.
Ve vaření se střídáme s Rusy. Jeden den my, jeden den oni. Připravujeme především polévky s masem a nudlemi, rýží, ovesnou kaši, čaj a na studeno slaninu s česnekem a vynikajícími suchary. Speciálně na tuto výpravu připravenými našimi ruskými kolegy. Dřevo nám hoří i syrové, protože je vymrzlé a např. i zelené chvojí hoří jasným plamenem, jelikož nemá žádnou vodu. Po jídle naše misky vylíže Čalka. I to patří ke koloritu těchto výprav. S vodou problémy nemáme, neboť říčky pramení jen pár kilometrů, někdy jen pár stovek metrů, výš a tudíž nestihnou zcela zamrznout, neboť u pramene mají teplotu okolo 10 stupňů Celsia.
Po šesti dnech toulání se původní severskou přírodou, kdy potkáváme asi tři nebo čtyři skupiny jako jsme my (začíná zimní turistická sezóna) a ze zvěře pouze severskou veverku, sněžnou koroptev a největší překvapení pro nás - sýkorky, se vracíme zpět do civilizace. Končíme naše putování ve městě Kirovsk. Hned vedle horských štítů a srázů stojí paneláky sovětského typu či uniformní stalinská výstavba. Všude je nepořádek a průmyslová zástavba. Autobusem odjíždíme do města Apatity, odkud pak jedeme vlakem do Moskvy.
Cestou autobusem vidíme zcela uschlé stromy a zdevastovanou krajinu. Spolu s apatity, které se využívají pro výrobu umělých hnojiv, se zde těží i nefelin pro výrobu hliníku. Bohužel, celá řada dalších, mnohdy velmi hodnotných minerálních surovin, vzácné prvky (Zr, Ce, La, Ti, Nb, aj.) odchází z úpraven jako odpad. Tak jako na jiných místech i zde totiž pracuje gigantická mašinérie s neobyčejnou setrvačností a nereaguje včas na skutečnou potřebu. Ekologizace zemědělství na západě se totiž projevuje značným snížením spotřeby průmyslových hnojiv. To má obrovský dopad na zdejší export. Finanční problémy zemí někdejšího Sovětského svazu se zase odrazily na domácím trhu. Velké snížení odbytu se začíná projevovat stále více a více. Stagnují výdělky, omezují se pracovní příležitosti. Apatitový průmysl, za kterým zde přišlo kolem 110 tisíc lidí, dnes žijících v Kirovsku a Apatitech, začíná zvolna skomírat. Krize však vzhledem ke stavu přírody přišla pozdě. Necitlivě zakládané kamenolomy, nevhodné vršení odvalů a hald i na nejvyšší horské svahy a především znečištěné ovzduší a otrávené vody okolních jezer, jejichž ryby se již nesmějí konzumovat, je víc než varující odvrácenou stranou dříve tak proklamovaných úspěchů budování komunismu.
Můžeme si jen přát, aby ta část Chibinských tunder, která není dosud zničena průmyslem a těžbou, zůstala zachována. Vždyť už na naší planetě není moc míst, kde by nebylo vidět negativní působení člověka. Zničit severskou tundru jenom proto, abychom měli na nějakých 50 let suroviny na výrobu věcí, které prý zvyšují naši životní úroveň, je dosti krátkozraké. Obnovit biosféru v takto drsných podmínkách bude trvat stovky let.
A tak doufejme, že jak přežily původní názvy typu: Vuonnemiok-řeka dobrého oddechu, Kukisvum, Lovčorr-Plochá hora, Tutiok-řeka, kde oddychují jeleni, Umptek-uzavřená dolina, Rasvum-travnatá dolina, které dali místům v Chibinách Saamové, nejmenší severský národ, který se v letech 1920-40 prakticky celý vystěhoval do Finska (zůstalo jich jen asi 2-3 tisíce), přežije i neopakovatelná krása dosud nenarušeného masivu.

Jiří Homolka - Dick, Tuláci Vsetín

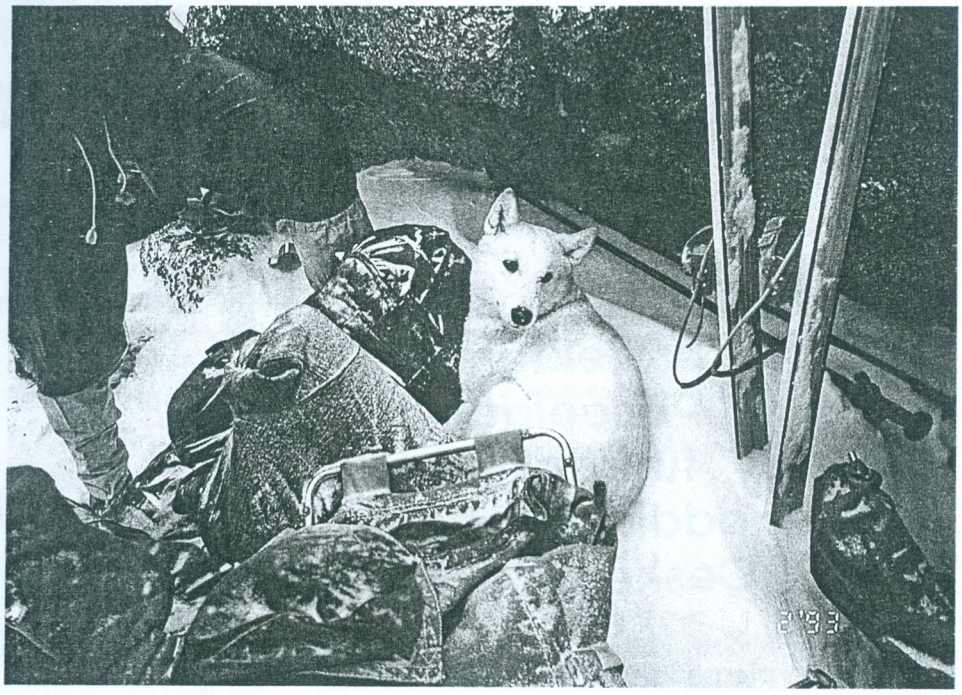

Věrný pomocník

Milí přátelé, vážení oddíloví vedoucí,

listopadové číslo mělo být číslem říjnovým - odpusťe skluz. Pokusíme se k Vám vypravit ještě jednoho mini - Tomíka do vánoc, v horším případě to bude dárek novoroční.

Těšíme se na Vaše příspěvky, avšak prosíme Vás o trpělivost. Nenajdete-li svůj článek či fotku v nejbližším čísle, nezoufejte. Příspěvků se schází utěšené množství, na většinu z nich by mělo dojít postupem času.

Do dalšího čísla chystáme mj. rozhovor s panem Janem Stráským, naším protektorem, povídání o sněmu, zprávu o práci revizní komise, příspěvky z oddílů ..

Na obálce tohoto čísla nacházíte tentokrát znak KČT.

Respektujeme tak fakt, že na vydávání časopisu se podílí též RM Klubu českých turistů (uvádíme to vždy v tiráži časopisu), třebaže máme dojem, že otázce znaku je věnována zbytečná verbální pozornost hraničící někdy s nedůtklivostí.

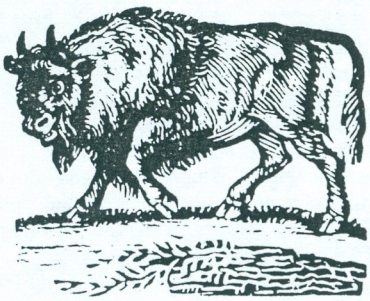

Důležité jsou dle našeho soudu informace, které časopis přináší a které by se měly dostat k vedoucím TOM, jejich svěřencům a pomocníkům z řad instruktorů či rádců. Za to se přimlouváme a naléhavě připomínáme, že všechny neblahé peripetie, všechna dělení, která jsme v uplynulých měsících mohli na vlastní kůži zažívat započala právě u znaků, slov a slovíček. Vyvarujme se toho!

Děkujeme všem přispěvatelům a spolupracovníkům - o časopis je zájem i mimo naše oddíl.Těší nás to.

Přejeme vám pěkné mikulášské výpravy a oddílové nadílky.

REDAKCE TOMÍKA

Výzva

Třebaže se nepovažujeme za "regulérní" novináře, dovolili jsme si - i Vaším jménem - reagovat na novinářskou výzvu SOS Sarajevo. Věříme, že naše oddíly v duchu svých oddílových zásad a tradic a hlavně pak onoho dnes tolik chybějícího člověčenství pomohly dobré věci také. Těm, které poslaly sebemenší částku na konto SOS, srdečně děkujeme. Těm, které by to ještě chtěly udělat, vzkazujeme: NEVÁHEJTE !

Jan Stráský protektorem Asociace turistických oddílů mládeže České republiky

Ministr české vlády a místopředseda Klubu českých turistů dr. Jan Stráský přijal v měsíci říjnu nabídku zástupců Asociace TOM České republiky a stal se protektorem našeho sdružení.

Pan ministr se sešel dne 8. listopadu 1993 na ministerstvu dopravy se zástupci asociace J. Maškovou, T. Novotným a J. Homolkou,poskytl jim rozhovor pro časopis Tomík a přislíbil pomoci při řešení některých aktuálních problémů našeho sdružení.

Rozhovor s J. Stráským přineseme v příštím čísle časopisu Tomík.

Prosba

Posíláte-li nám fotky, označte každou na druhé straně svým jménem, číslem a jménem oddílu! Přiznáváme, že čas od času se desítky fotek pomíchají - naposledy na to doplatili kralupští tomíci, které jsme v červnovém čísle pasovali na plzeňské - viz foto z cyklistických akcí. Omlouváme se jim a znovu prosíme: popisujte, popisujte, popisujte.

To samé platí i u článků, příspěvků, povídek. Prosíme: podepište každý papír, případně orazítkujte oddílovým razítkem. Časopis nepřipravujeme v regulérní redakci, ale po bytech a klubovnách, a vypadne-li nám občas nepodepsaný příspěvek z obálky, je identifikace autora v nedohlednu.

(red)

Rady se radily

4. září 1993 se v Praze pod předsednictvím L. Valentové sešla **rada mládeže KČT.** Na programu bylo hodnocení TZM (viz ostatní ohlasy k TZ), rada odsouhlasila odeslání 5 000 Kč jako odměnu TOM Mikulášovice za uspořádání závodů.

H. Landová a J. Homolka informovali o svém jednání v Polsku, L. Valentová a J. Staňová o průběhu FICC ve Francii.

Pozitivně bylo hodnoceno setkání tomíků v Kravařích, třem pořádajícím oddílům byla poukázána odměna Kč 15 000.

K pořádání závodů a setkání TOM pro rok 1994 se přihlásili do dne uzávěrky Tomíka tomíci z Orlové-Lutyně, Mimoně, Březolup a Kralup. V Kralupech se bude TZ I. stupně konat dne 7. 5., v Mimoni dne 21. 5., v Březolupech 28. 5., v Orlové 11. 6. 1993.

Prozatím se nepřihlásil oddíl, který by uspořádal mistrovství ČR

Rada se zabývala také zahraniční činností. Bylo rozhodnuto, že setkání mládeže FICC v

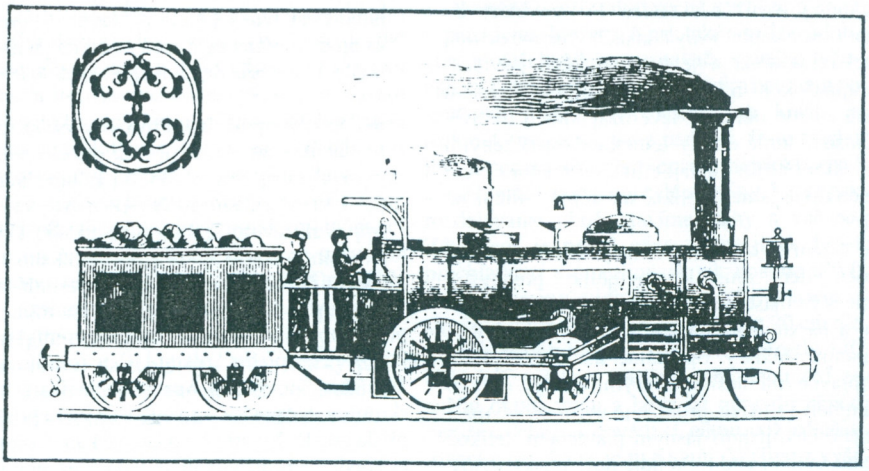

holandském Melandu ve dnech 31. 3. - 4. 4. se zúčastní česká delegace v počtu cca 100 členů. Vedoucími autobusů budou H. Landová, T. Novotný a J. Homolka. Cena zájezdu nepřevýší Kč 3000, celková doba max. 10 dní. V ceně je jídlo, základní pojištění, 2 kempy, doprava. V dalším čísle Tomíka nebo ve zvláštním dopise zveřejní jednotliví vedoucí autobusů své představy trasy a podmínky, za nichž se budou zájemci z od dílů moci do jednotlivého autobusu přihlásit.

Rada se dále zabývala přípravou setkání s RM Slovenské republiky ve dnech 20.-21. 11 v Holíči.

RM se sešla dne 1. října 1993 v Kutné Hoře. Projednala připravovanou návštěvu na Slovensku, zabývala se dále FICC mládeže v Holandsku. Uložila J. Maškové připravit podrobnější rozbor čerpání rozpočtu RM.

Toto jednání probíhalo v rámci setkání RM s některými předsedy oblastních rad mládeže.

Předsednictvo Asociace ➠ TOM ➠

se sešlo v úterý 14. září v Praze. Prodloužilo termín odeslání žádostí o příspěvek na tábořiště a potvrzení o pobírání státního vyrovnávacího příspěvku a žádosti o k příspěvek na školení a soutěže - vše do 15. října1993.

Předsednictvo rozhodlo o rozdělení prostředků na MTZ (cca 1300 Kč na oddíl bude předáno na sněmu v lednu proti účtům - lze koupit stan, sport. potřeby a další tur. vybavení, na které není možno čerpat tzv. přímou dotaci.

Předsednictvo schválilo program ekonomických seminářů v Brně a Praze. Projekty se budou zabývat H. Landová, T. Novotný a J. Mašková. Byl o schváleno delegování subjektivity na jednotlivé oddíly i následná výzva k založení vlastních účtů.

Asociace TOM se přihlásila podpisem k iniciativě Pionýra a dalších organizací stran zdanění a dalšího financování dětských sdružení.

T. Novotný seznámil předsednictvo s článkem pro časopis Mladý svět - stručné představení našeho spolku. Rozhodnuto, aby byl v mírně upraveném znění publikován i v Turistovi.

Předsednictvo jednalo dále o základnách asociace.

Byl stanoven termín sněmu Asociace TOM 21. - 23. ledna 1993 v Roztokách u Prahy.

Další jednání předsednictva se konalo v Praze na Malé Straně u paní Sylvy Ondříčkové dne 22. října .Předsednictvo vyslovilo souhlas s tím, aby byly postupně uspokojeny všechny žádosti oddílů o příspěvek na regionální akce, všechny žádosti o příspěvek na semináře a školení vedoucích a instruktorů sdružení. Zabývalo se dále žádostmi o příspěvek na tábořiště a rozhodlo se požádat revizní komisi o prověření některých poskytnutých podkladů. Odmítlo kategoricky tezi, která zazněla na zářijovém školení vedoucích TOM a která kvalifikovala práci asociace jako nutné zlo. J. Mašková a T. Novotný informovali rovněž o odpovědi na dopis šéfa pražských TOM ing. Presse.

V. Hrobský informoval o jednání stran získání rekreačního objektu ku Humpolce do vlastnictví asociace. T. Novotný referoval o průběhu seminářů v Brně a Praze: předsednictvo vyslovilo s průběhem seminářů spokojenost. Zazněla rovněž informace o naší účasti na neformálních schůzkách některých organizací (LLM, Pionýr, Kapka, Duha, Junák), které iniciovalo vedení Pionýra poté, co stávající RM Čech, Moravy a Slezka začala poněkud ztrácet akceschopnost. Předseda asociace informoval o tom, že ministr vlád y ČR Jan Stráský přijal protektorství v Asociaci TOM a je ochoten poskytnout redakci Tomíka rozhovor. Přítomní kvitovali tento fakt s povděkem. Předsednictvo se rovněž seznámilo se článkem, který o práci asociace vyšel v čísle 38 (3. zářijový týden) časopisu Mladý svět.

Příští společné jednání předsednictva asociace a RM KČT se bude konat na Slovensku v Holíči ve dnech 19. - 21. listopadu - toto jednání bude spojeno s návštěvou slovenské rady mládeže TOM.

➠ Semináře ➠

18. a 25. září se konaly v Brně a Praze ekonomické semináře k hospodaření Asociace TOM.

Pokusím se stručně shrnout jejich obsah a výsledky - kolegy, kteří se jich nemohli zúčastnit, prosím o pečlivé čtení následujících řádek. Závěry seminářů, kterých se účastnila nadpoloviční většina vedoucích oddílů (téměř 130), realizujeme v těchto dnech.

1. Termíny odeslání všech žádostí byly prodlouženy do 15. října. Do té doby bylo možno žádat o příspěvek na tábor (50 Kč na děti pobírající SVP- odesílá se do Č.Lípy), dále o příspěvek na tábořiště (rozumné částky, průkazný doklad o zaplacení), příspěvek na pořádání seminářů a obdobných výchovných a vzdělávacích akcí, bylo možno poslat do konkursu svůj návrh regionání soutěže či příspěvek do literární či fotografické soutěže.

2. Oddíloví vedoucí (hospodáři) byli vyzváni, aby si založili pro své oddíly účty. Důvody byly na seminářích detailně vysvětleny - oddělení účetnictví asociace od jiných spolků tam, kde není přehledně a bezproblémově možno sledovat pohyb prostředků získaných od A-TOM.

3. Byla vysvětlena nutnost evidence materiálu získaného od asociace na evid. kartách (rovněž přílohou tohoto Tomíka). Kolegům, kteří absolvovali brněnské jednání, se omlouvám - tato nutnost se "vyloupla" uprostřed týdne mezi semináři.

4. Byla detailně vyložena metodika čerpání dotací - na co ano, na co ne ... Přímou dotaci (cca 300Kč na hlavu) je třeba vyúčtovat jako dopravu dětí (bus i ostatní druhy dopravy - ne však letecká!), vstupy do pam. objektů, spotřebu drobného materiálu do 500 Kč - materiálu, který jest při klubovní a oddílové činnosti obvyklý.
Otázka nájmů kluboven musí být řešena individuálně - písemným kontaktem s předsedou. Pravidla čerpání státních prostředků běžně nájmy kluboven neumožňují.

5. Pozornost byla věnována i projektům MŠMT, ze kterých - bohužel - vypadly projekty regionální. Všechny projekty byly vysvětleny, zájemci o zahraniční činnost či o sociální projekty se měli zkontaktovat s ústředím.

6.Byla objasněna filozofie "desátku", schváleného již lednovým sněmem vedoucích Asociace TOM, a dle souhlasného mručení (promiňte, jiný výraz mě nenapadá) v sále byla akceptována. Dlužno říci, že Brno mručelo o fous souhlasněji než Praha.
Připomeňme v této souvislosti, že tento příspěvek bude použit jen a pouze pro potřeby spolku a že se při jeho vybírání řídíme direktivou ze sněmu v lednu t. r.

7. Byla schválena úprava stanov, totiž jejich rozšíření o pasáž zakotvující právní subjektivitu. Stanovy v nové znění byly v následujícím týdnu zaregistrovány u ministerstva vnitra.

Co dodat závěrem? Díky všem, kdo přijeli a naslouchali- bylo to víc, než jsme se odvažovali odhadnout. Díky také všem diskutérům, drtivá většina příspěvků byla k věci a vedena snahou dobrat se uspokojivého řešení.
Technické zajištění (Hanka Slabáková, paní Balcerová a Jana Mašková) bylo velmi dobré.
Obě setkání probíhala v klidném a věcném duchu, při obou jsme se i zasmáli.
Nashledanou na lednovém sněmu!

(ton)

Tábor v teepee - co lepšího si tomíci mohou přát. (Tábořiště roztockých Svištů na Klučance)

Jak Fénix z popela

Pozvánka na výpravu

Budete-li se někdy toulat po Šluknovsku, často se vám na jihu zjeví nápadný kopec se dvěma věžemi na vrcholku, vystupující nápadně z hřebene Lužických hor. Jmenuje se Jedlová a se svými 774 metry nad mořem je třetím nejvyšším vrcholem tohoto pohoří. Jedle, jak by se dalo ze jména usuzovat, tu už nenajdete. Ono i ze smrků tam díky exhalacím zbylo jen několik suchých pahýlů a jediné, co tu ještě jakžtakž přežívá, jsou buky. Ale na vrcholu najdete nově opravenou rozhlednu. To je jedna z těch dvo u věží (tou druhou je železná konstrukce TV převaděče). Kdo byl na Jedlové v minulých letech a viděl tam ubohé trosky rozhledny i chaty, pustnoucí už od druhé sv. války, rok od roku žalostnější svědectví našeho barbarství, snad mi ani nebude věřit. Ale skutečně, jak bájný Fenix povstavší z popela, rozhledna znovu ožila. Letos 3.července byla s velkou slávou a ohňostrojem po půlstoletí chátrání a neuvěřitelně rychlé obnově otevřena všem, kdo dokáží vychutnat daleké rozhledy po krásné krajině. A na ob nově hostince se pracuje., měl by být dokončen v příštím roce.

Prý už v roce 1779 vystoupil na vrchol a obdivoval se úchvatnému rozhledu císař Josef II. Jistě nebyl sám, a tak tu roku 1891 vystavěl místní horský spolek 23 m vysokou kamennou krásku. Nyní už tedy zase, když sem přijdete mezi 8 a 18 hodinou (snad denně ??) a zaplatíte 7 Kč, dostanete vstupenku se schématem panoramatického výhledu, dvě pěkná vrcholová razítka do deníku a můžete vystoupit po točitém schodišti nahoru. Rozhled skutečně stojí za to. Na západě kopce vystupujícího z nekonečného mo ře skal a lesů Českosaského Švýcarska, více k jihu sopečné kužele Českého Středohoří, všude kolem Lužické hory s typickými vrcholy Studence, Klíče a Luže (nejvyšší hora). V dálce Ještěd, Bezděz. V případě dokonalé viditelnosti by prý měl být k vidění i Říp či vrcholky Krkonoš.
Ještě dvě zajímavosti můžete spatřit na Jedlové. Kousek od rozhledny stojí pomníček (značně poškozený), který v roce 1905 postavily turistické spolky okolních obcí na památku návštěvy velkého německého básníka Fridericha Schillera tady na severu Čech. Památník obklopují balvany, typické pro tu kterou z obcí a měst, na zbudování se podílejících. Na každém je vytesán název místa, ze kterého pochází - jenže v původní německé podobě, jak se tu až do konce 2. sv. války běžně používali. Takže budete-li chtít někdo zjistit, odkud který kámen je, budete mít před sebou zajímavé detektivní pátrání. Těch šutrů tu bývalo 19. Nepřepočítával jsem je, ale mám dojem, že už některé zmizely (zřejmě pěkný suvenýr do vlastní skalky). I ta druhá zajímavost má cosi společného s geologií. Většina kopce je ze znělce (hornina sopečného původu), který tu tvoří rozsáhlé kamenné moře i zdánlivé zídky. Na úbočí se však vyskytuje pískovec. Povede-li se vám objevit místo, kde končí jedno a začíná

druhé, pak vězte, že stojíte přímo na tzv. Lužické poruše, což je jeden z nejvýznamnějších geologických zlomů u nás, táhnoucí se z Turnovska až kamsi do Němec do okolí Drážďan.
Nejlépe se na Jedlovou dostanete ze stejnojmenného vlakového nádraží, stojícího uprostřed lesů asi 3 km od vrcholu, případně z městečka Jiřetín pod Jedlovou přes Křížový vrch)moc pěkné místečko s kostelíkem a udržovanou křížovou cestou) či z Lesné (staví tam autobusy na trase Nový Bor - Varnsdorf) přes zříceniny hradu Tolštejna, rozloženého na bizarním čedičovém skalisku (kdo má rád zajímavá pamětní razítka, přijde si tu na své v tur. chatě TJ Nohyb) - oboje je asi 4 km.

(Mapa 1:50 000 Lužické hory nebo Šluknovsko)

Honza "Ťava" Moravec
TOM Dubeč

Ťava je též autorem této fotografie ze života dubečských Jestřábů

z vandrovní knížky
z vandrovní knížky
soutěžní příspěvek

Davidova pláštěnka

Když mě jedna maminka požádala, zda bychom nevzali na náš tábor 11-ti letého chlapce z Německa, syna známých, vylíčila mi ho v nejrůžovějších barvách. "Učí se česky", pravila "a vůbec - jsem si jista, že do vašeho kolektivu dobře zapadne. Tady Bobřík by mu mohl tlumočit, pokud něco nebude rozumět." Vím, že Bobřík umí bezvadně německy takže... Jsem nakonec řekla ano.

David mi byl na první pohled sympatický. "Umíš česky?", ptala jsem se ho přátelsky. Vyjevil se:"E?". Začala jsem tušit, že to s tou češtinou nebude tak slavné. Nicméně tábor se rozběhl, Bobřík tlumočil a David se činil. Uměl dobře štípat dříví, hlásil se dobrovolně na různé úkoly a dokonce získal dvě orlí pera. To, že neuměl česky, mělo výhodu: děti se pocvičily v cizím jazyce. Jen v jedné věci s Davidem nebylo k hnutí. Odmítal si vzít pláštěnku. Na táboře, kde prakticky neustále pršelo, to byl problém. David chodil v bundě, která, jak tvrdil, nepromokala. Když se "nepromokavá" bunda sušila nad kamny, chodil v bílém, nadýchanén svetru. O něm se nesnažil tvrdit, že je nepromokavý. Když jsme mu lámanou němčinou a posuňky nabízeli celtu, odmítal. Vysvětloval, že bunda již pravděpodobně uschla . Pohled na stále provlhlejší dítě mě přiváděl k zoufalství, zvlášť, když se deštivé počasí k závěru tábora zvýraznilo - proudy deště teď padaly ve dne v noci. Nepodařilo se mi zjistit zda má nebo nemá plá štěnku, ani jsem mu nebyla schopna vnutit celtu - bránila mi v tom nedostatečná znalost německého rozkazovacího způsobu. David vytrvale odmítal komunikovat česky. Zdálo se, že z češtiny ovládá jen dvě slovní spojení: Malý lempl a Velký lempl, jak láskyplně nazýval Šimpyho a Mánka.
Poslední den tábora už jsem rezignovala. David prostě pláštěnku nenosí - musím se s tím smířit. Třeba to v jeho vlasti není zvykem. Uvažovala jsem o této možnosti, když jsem v hustém dešti potkala Davida - v pláštěnce! Byla modrá na zip a tuším, že s Mickey Mousem.
"Warum...du...Regenmantel...hast?" blekotala jsem vyjeveně. David se usmál svým odzbrojujícím úsměvem. To, co řekl mohlo, ale taky nemuselo znamenat, že pláštěnku našel na dně batohu až dnes. Myslela jsem, že omdlím.
David pak nosil pláštěnku až do konce tábora, t. j. ještě několik hodin, ale jestli proto, aby mě potěšil, nebo aby vychutnal své vítězství, se mi nepodařilo zjistit.

Naďa Johanisová
České Budějovice

Ze stopařského zpěvníku

Fi-li-mi-oo-ri-zu-ri-ay
/Fylymyjúrijúrijej/
1.Čert aby vzal tuhle trať
kdo hledáš práci tak se ztrať
že nemáš prachy no tak ať
o tom si teď zpívám
Ref.:Fylymyjůrijúrijej
2.Jen pražce chyť a kolej suň
chyť lano táhni jako kůň
pod tíhou jako medvěd fuň
o tom si teď zpívám
3.Z kůže se loupeš jako had
Je vedro že by jeden pad
na vodu smíš jen vzpomínat
o tom si teď zpívám
4. Když konečně máš vody dost
určitě přes ni stavíš most
kláda ti ráda zláme kost
o tom si teď zpívám
5.Na rukách jsem už potěžkal
většinu těch okolních skal
ještě to cejtí každej sval
o tom si teď zpívám
6.Slunce už dělá z trávy troud
jen kdybych se směl odsud hnout
na tuhle trať zapomenout
o tom si teď zpívám
7.Jen Bůh mi víru zachovej
a nasednout mi sílu dej
můj vagón bude pérovej
o tom si teď zpívám.

zaslala
Naďa Johanisová
České Budějovice

Libuše Valentová vyzvala v Kutné Hoře radu mládeže, aby vymyslela a realizovala ocenění pro vedoucí TOM za práci s mládeží. Nechcete se také zamyslit?

Republikové setkání TOM

Byli jsme v Kravařích

Ve dnech 12. - 22. srpna 1993 se náš TOM STOPY z Golčova Jeníkova zúčastnil celo-

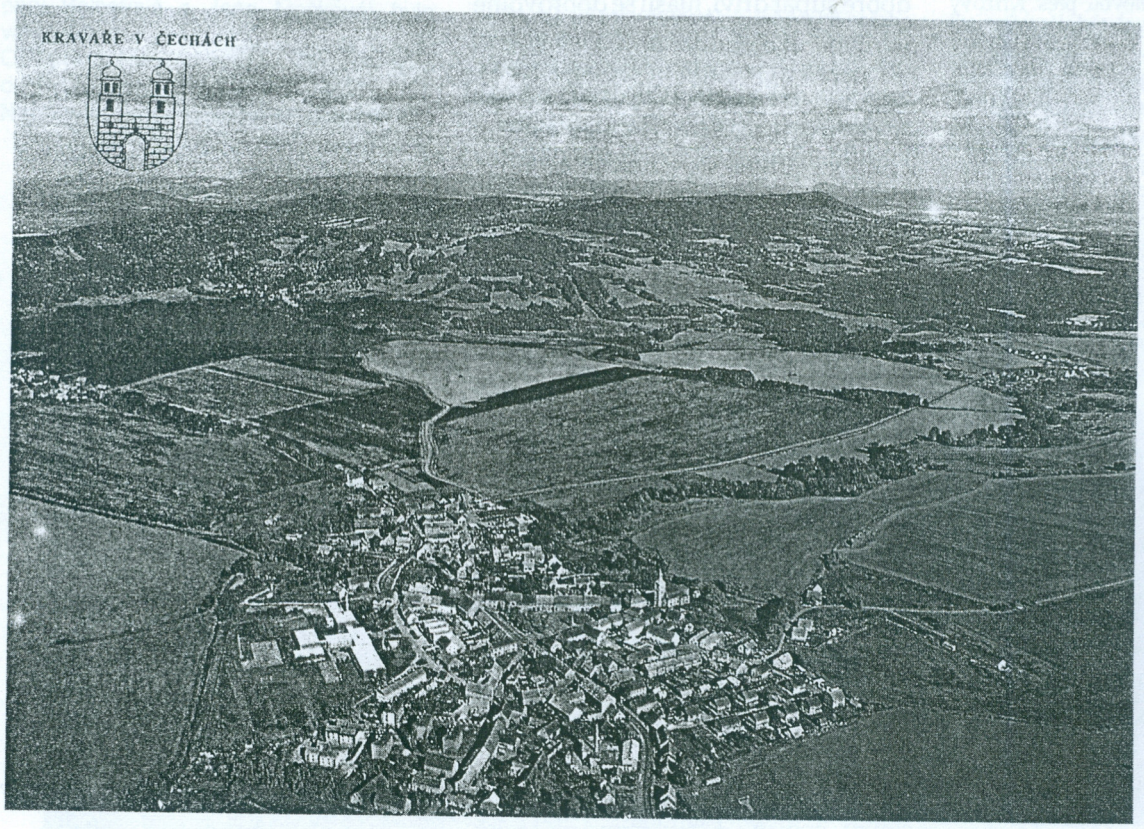

republikového srazu turistických oddílů mládeže v Kravařích u České Lípy. Kravaře jsou obec, která má asi 1000 obyvatel. Nachází se tam mimo jiné i muzeum historického bydlení a krásné soukromé koupaliště. Díky výhodnému položení tohoto města jsme napochodovali něco kolem 250 km a byli jsme na různých místech, např.na hradu Bezděz a Sloup, v muzeích v České Lípě, v Novém Boru a v Doksech, dále u Máchova jezera a Pravčické brány. Navštívili jsme i lidičky u Hřenska a s nimi Tichou a Divokou soutěsku. Mezi náš okruh navštívených míst patří výstava českých granátů v Třebenici, zámek Libochovice, hora Říp, katolická farnost Doksany, památník v Terezíně, Pověstné varhany u Kamenického Šenova, Bobří potok u Kravař a další. Díky organizátorům jsme my a ještě dalších 17 oddílů z Čech a Moravy mohli změřit své síly jak ve fotbale, vybíjené a nohejbalu, tak i v atletických disciplínách, např. v běhu na 60 m, hodu krike tovým míčkem a dalších. Byl připraven také karneval s country bálem, noční hra pro zájemce autobusové zájezdy do okolí. Začátek i konec srazu ohraničovaly 2 táborové ohně. Dlužno říci, že jsme každý den dostávali chutné a vydatné snídaně a večeře, které nám ve zdolávání kilometrů značně pomáhaly. Nyní už pro nás Kravaře neznamenají jen jméno jakési obce, ale báječné místo, kde vyrostlo pestré stanové městečko a kde jsme prožili 10 bezvadných táborových dní. Všichni doufáme, že se i pro příští sraz n ajde nějaké příjemné místo s ochotnými lidmi, stejně jako tomu bylo i v Kravařích.

Věra Holá (13 let,) členka TOM Stopy Golčův Jeníkov

Kde příště?

Setkání TOM ČR 12.-22.8.1993 Kravaře v Čechách

Poslední dny v Komni zněla tábořištěm otázka: Kde příště? Také jsme zaslechli: Co tak u vás, v Kravařích?

A vyšlo to !

První informace o akci nedává na sebe dlouho čekat. A protože jsme se chtěli opět setkat s dobrými kamaráda, rozhodnutí bylo snadné.

J e d e m e !!

Přihlášeno: TOM 1401 Špendlíci Zlín 22 osob. Příjezd jsme naplánovali na 12.8. ve 13.00 hod., abychom v klidu postavili našich jedenáct stanů a také jsme mínili stihnout - po cestě jistě příjemné - koupání. Jenže zastávka ČSD Kravaře je zrušeny a stany nás čekají buď ve stanici Stvolínky nebo Blíževedly. Co teď? Pořadatelé nás nenechali na holičkách. Ochotně nim stany dovezli a mohli jsme se pustit do "budování" našeho tábora.

Nejdříve však ještě spořádat poslední řízek od maminky a jde se na to. Rychlejší se také stačili rozhlédnout kolem sebe a objevit známé z Valašského Meziříčí, Obůrky, Golčova Jeníkova a dva kamarády TOM Orion Hodonín.

A další dny?

Přijeli jsme především za poznáním. Přírodní a kulturní památky této části severních Čech předčily naše očekávání. Poprvé se nám stalo, že jsme nestačily zhlédnout vše, co se tu kolem nabízelo.

První setkání s pískovcovými skalami přinesl pochod organizovaný turisty z Krásné Lípy, vedený romantickým Kyjovským údolím.Nadšeni jsme se vraceli z autobusových zájezdů do Hřenska, na Mělník a Kokořín, vydařil se pěší výlet na Bezděz a koupání v Máchově jezeře s tobogánem dlouhým 99 m, zaujalo nás starobylé městečko Ústěk i nedaleká rozsáhlá zřícenina hradu Helfenburg, zajímavá byla prohlídka zámku v Ploskovicích. Nebo hry na Bobřím potoce (nešťastný pátek 13.8. a 13 kontrol) nám umožnily porovnat svoji zdatnost a šikovnost. Nejúspěšněji si vedli TOMÍCI z Nové Role.

Ale nemyslete si, že po příchodu z výletů se nic nedělo, že následoval jen odpočinek. Kdepak! Zapojili jsme se do turnaje v kopané, ve vybíjené a také jsme soutěžili v disciplínách lehké atletiky. Bouřlivé povzbuzování: "Špendlíci do toho, nebojte se ničeho!" nám jistě pomohlo k 3. místu ve vybíjené. Těšilo nás to, ale co naplat. Výhra - míč - putovala k Zálesákům do Ostravy- Poruby. Další míč - výhra v kopané - zůstal v Kravařích. Konečně dva společné táboráky nenechali nikoho na pochybách, že zp ěv, legrace a vůbec vtipné nápady jsou v TOMech doma. Písničky s kytarou zněly každý večer.

K naší spokojenosti rovněž přispěla vydatná strava připravovaná ve školní kuchyni. Poslední dny se však našim děvčatům stýskalo po nějakém sladkém jídle. I tady byla pomoc snadná. Nahradili jsme je ovocným zmrzlinovým pohárem.

Jistě mnohé překvapí, že při počtu 220 účastníků z 20 TOM můžeme směle konstatovat, že setkání probíhalo v rodinné atmosféře, která svědčí nejen o dobré úrovni zúčastněných TOM, ale k této pohodě přispěli především členové štábu Honza Hájek, Vašek Havlíček a Jitka Fországová. Vydrželi s námi po celých 11 dnů za vydatné pomoci svých tomíků.

Všem moc děkujeme!

Máme na co vzpomínat, vždyť někteří tu nechali kousek a jiní i kus srdce či srdíčka.

Tak zase brzy na shledanou. Ale kde? Oplatí Morava stejnou pohostinností?

TOM Špendlíci Zlín

DOPORUČUJEME VEDOUCÍM

Dobrodružná výchova

V současné době vznikají především v západní Evropě, Sev. Americe a Austrálii nová hnutí, která se snaží využívat aktivit v přírodě k výchovným účelům a snaží se inspirovat a motivovat člověka a ukázat mu cestu životem. Nejvýznamnější celosvětovou organizací,která se výchovou mládeže pomocí dobrodružství zabývá, je OUTWARD BOUND.

Tento název v doslovném překladu znamená loď, připravenou na cestu z mateřského přístavu. Výraz, používaný původně anglickými námořníky, se stal symbolickým názvem organizace, nabízející mladým lidem určitý druh přípravy na cestu životem, na níž budou překonávat potíže, řešit problémy, naučí se důvěřovat ve vlastní sílu, pracovat v týmu a poskytovat humánní pomoc všem, kteří to potřebují. Někteří autoři jdou ve vysvětlování poslání organizace v dnešním světě tak daleko, že absolvování kursů přirov návají k rituálům, teré se od pradávna prováděly u primitivních kmenů, či v určitých společenských vrstvách a představovaly soubor přesně vymezených činností a výkonů, po jejichž zvládnutí byli mladí lidé přijímáni mezi dospělé či způsobilé zvládnout určitou roli.

Za zakladatele celého hnutí Outward Bound je považován německý pedagog Kurt Hahn (1886-1947), který se podílel na zakládání výchovných ústavů v Německu, Anglii, Řecku a Itálii. Společně s ním stál u zrodu hnutí anglický rejdař Holt, který navrhl i jeho název. K založení první školy došlo za války ve Velké Británii v roce 1941. Ve válečných letech byl celý program zaměřen na získávání odolnosti k přežití, např. při torpédování britských obchodních lodí.

Zaměření pro civilní potřeby se začalo koncipovat ihned po válce, kdy byl založen Outward Bound Trust (Londýn 1946). Pokud bychom hledali hlubší kořeny, ovlivňující pedagogickou koncepci hnutí, nalezli bychom pragmaticky uspořádaný souhrn idejí z učení latóna, názorů Goetheho, myšlenek a přístupů německého reformního pedagoga H. Lietzeho a amerického pedagoga a profesora J. Deweyeho. V Hahnově pojetí mělo Outward Bound reagovat na některé úpadkové jevy ve společnosti, hlavně mezi mládeží a zejmén a v těch oblastech, kde školy nemohly dost dobře uplatnit svůj vliv. Ve svých úvahách charakterizoval tyto úpadkové jevy takto:

-nedostatek lidské spoluúčasti (povrchnost, ztráta osobní zodpovědnosti)

-úpadek tělesné zdatnosti (vliv moderních dopravních prostředků, nedostatek vůle odolat požitkářským a omamným prostředkům)

-úpadek starostlivosti a péče (ješitnost, samolibost, ochabnutí fantazie a tvořivosti, ztráta citu pro detail)

-nedostatek iniciativy a spontality (nemoc "diváctví", prožívání krátkodobých senzací bez vlastní účasti).

Skladby současných kursů Outward Bound mívají zpravidla následující strukturu:

-tělesná příprava (lyž. tůry, sáňkování, lesní běh, sjíždění řeky, lezení po skalách...)

-expedice (vícedenní túry s určitým cílem - sjezd řeky, průzkum jeskyně...)

-služba, zodpovědnost (služba v kuchyni, vaření, stavba tábornických staveb pro všechny...)

-příprava akce (práce s mapou, busolou, teoretická příprava všeho druhu)

-kontaktní hry (hry zaměřené na seznámení a týmovou práci)

-společenské akce (večery, táborové ohně...)

Časový plán bývá zpravidla tento:

1.Seznamovací hry, základní trénink

2.Táboření v horách

3.Každý je sám (1-3 noci s nejnutnějším vybavením).

Je to prostor pro hlubší sebepoznání, hledání vztahu k životu, přírodě. Někteří píší dopisy sami sobě, rodičům...

4.Finální expedice

5.Hodnocení kursu, diskuse

V posledních letech se do kursů zařazuje i ekologická výchova. Délka kursů bývá 26 dnů, ale v poslední době nastává zkracování kursů a to jde většinou bohužel na úkor kvality. Základní myšlenkou kursů Outward Bound je, že "každý se musí zlepšovat vůči sobě".

Mnozí jistě vidí značnou podobnost se skladbou našich táborů. Ano, západ se vrací tam, kam my už jsme dospěli. Rozdíl je asi v tom, že kursy Outward Bound jsou na vyšší technické úrovni a jsou především pro věkovou kategorii 16-30 let, i když existují i kursy pro mladší a starší. Západní společnost zde zaplňuje mezeru, která zákonitě vzniká nepřítomností hnutí jako je tramping, TOM, Wooderaft. Co se týče skautingu na západě, tak ten se ve většině případů zabývá spíše společenskými a charitativními otázkami a pobyt v přírodě jako výchovný prostředek přímo nepoužívá.

Stinná stránka, která dnes doprovází snad každou aktivitu ve vyspělých zemích je komercionalizace. Projevuje se bohužel též v hnutí Outward Bound a je jistě na škodu celému programu hnutí.

Obecně však můžeme říci, že aktivity v přírodě mohou v dnešní době nabýt nových dimenzí, obohacených jedinečným výchovným prostředkem,který vede k novému porozumění sobě samému, druhým lidem, společnosti a přírodě.

Jiří Homolka

Představujeme naše oddíly

Třicet let turistiky v Řeži

TOM Řež - turistický oddíl mládeže - - v nadcházející sezóně vzpomíná na 30 let od svého založení.

Tehdy v roce 1963 šlo vlastně o spontánní akci některých nadšenců turistiky, kteří měli zájem o to, aby řežské děti měly možnost jiné aktivity, než je pobíhání po sídlišti, ale aby získávaly i vlastivědné znalosti ať z blízkého, či vzdálenějšího okolí. Dětský kolektiv se tehdy začal velice brzy formovat jako organizovaný turistický oddíl mládeže a pomalu se rozrůstal. Zpočátku se pořádaly jednodenní turistické výlety za poznáním s jednodenním stanováním, zkoušely se výlety na kolech, děti se pozvol na seznamovali s vodní turistikou a zimní období se věnovalo i turistice lyžařské. Prubířským rokem pro oddíl byl rok 1968, který pro atraktivní formy své činnosti měl stále nové zájemce a příznivce. Tak jak různě přibývalo a ubývalo dětí, tak přibývalo a ubývalo i vedoucích. Základní počet dětí se však tehdy již ustálil na 30 - 35 členech. To už se prováděly všechny formy turistiky včetně týdenního putování po našich horách. Vyvrcholením celoroční činnosti oddílu byl pak i čtrnáctidenní letní tábor na Orlíku v jižních Čechách, který se vžil a stal pravidelností. Není možné vyjmenovat všechny akce, které TOM Řež za posledních třicet let uskutečnil, či kterých se zúčastnil. Byl by to velice dlouhý elaborát. Rozhodně je však třeba připomenout, že v roce 1973, kdy se TOM stabilizoval na 40 - 50 dětí /a tento počet přetrvává do dnešních dnů/, se podařilo získat v Knínici v Krušných horách objekt, který byl původně určen k demolici. Po rozsáhlé rekonstrukci, za obětavé práce rodičů, příznivců oddíl u i samotných dětí a vedoucích, se podařilo vybudovat turistickou základnu pro oddíl, kteří nám umožnila pobyt v Krušných horách o vánočních i jarních prázdninách, uspořádat "Přejezdy Krušných hor" pro veřejnost, zimní táboření na sněhu a pod., a do dnešních dnů poskytuje zázemí pro zimní i letní turistiku. Alespoň krátce se musíme zmínit o turisticko-branných závodech mládeže, ve kterých TOM Řež získal mnoho úspěchů, ať v okrese, či v kraji, nebo i v ČSR i bývalé ČSFR. Naši závodníci mnoho let dosa hovali met nejvyšších a tak jméno naší malé obce znali i na Moravě a na Slovensku. Zůstaly nám poháry a mnoho vzpomínek. O rozsáhlé činnosti našeho turistického oddílu hovoří také bohatá fotodokumentace, diapositivy, články v novinách a pod. Za těch třicet let činnosti prošlo oddílem cca 250 - 300 dětí. V současné době nastává v oddíle opět generační problém, střídání věkových kategorií. Od podzimu r. 91 se zapojilo do činnosti 25 nejmladších dětí a tak věříme, že obvyklý generační problém se vyřeší a oddíl bude dál pokračovat v tradičně dobré činnosti, pod vedením současných vedoucích. Co říci závěrem? Že práce s dětmi je velice náročná, obětavá a vyžaduje mnoho času. Chtěli bychom proto tímto poděkovat všem těm, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na této činnosti s dětmi a vedli je nejen k lásce k naší vlasti, ale i k pravdě, čestnosti a zásadám fair play. A věřte, že i činnosti v TOMu se vytýkalo ledacos, nebyly vždy právě nejhezčí časy, ale neklesali jsme a vydrželi. Poděkování patří i Obecnímu úřadu v Řeži za finanční pomoc, které se nám dostalo během celé naší třicetileté činnosti vůbec poprvé!

Věříme, že všichni ti, kteří prošli TOMem a dnes sami vychovávají své děti, nezapomínají na chvíle, které prožili v oddíle. Nezapomínáme ani my.

Vladimír a Jarmila Hodanovi

Za Vladimírem Hodanem...

Předcházející řádky manželů Hodanových představily jeden z nejaktivnějších oddílů TOM v naší republice. O to smutnější je fakt, že se jejich otištění v našem časopise (původně vyšly na jaře 1993 v obecním zpravodaji obce Řež) nedočkal zakladatel a dlouholetý vedoucí oddílu, pan Vladimír Hodan. Zemřel 6. dubna 1993. Velká část jeho téměř sedmdesátiletého života byla zavěcena právě práci s mládeží. Pan Vladimír Hodan byl svým tomíkům vedoucím, rádcem, nadšeným a neúnavným organizátorem mnoha akcí, trenérem. S ním a s jeho ženou Jarmilou se zúčastňoval řežský TOM krom výprav a vlastních výletů každoročně turistických závodů mládeže (velmi úspěšně), budoval zimní základnu v Knínici, kterou hojně využívaly naše oddíly, zejména ze středočeského regionu, trávil hezké chvíle na letních táborech. Předčasným úmrtím pana Hodana ztratila naše mládežnická turistika jednoho ze svých největších propagátorů a nadšenců.

Panu Vladimíru Hodanovi právem patří naše uznání a trvalá vzpomínka.

(ton)

Představujeme naše oddíly

Turistický oddíl mládeže - Vodáci Pardubice r.č. 4410 byl založen v r. 1975 jako součást TJ klub vodáků turistů Pardubice. Pod patronací tohoto klubu pracuje dodnes.

Jak je patrno z názvu je hlavní činností vodní turistika. V zimě pak běžky a v mezidobí pěší a cyklo turistika. Činnost oddílu je celoroční. Od října do března se mimo zájezdy scházíme v tělocvičně a od jara do podzimu pak na loděnici. Průměrně ročně pořádáme 35 akcí. Pravidelné jsou zájezdy o Vánočních a jarních prázdninách na hory o letních prázdninách pak 2 až 3 vodácké tábory. Vzhledem k tomu, že pořádání vodáckých táborů na řekách bývalého Československa se omezovalo na Vltavu, Berounku, Ohři , Lužnici a Hron máme snahu vyrážet i na řeky okolních států. Byli jsme na řekách v Rumunsku, sjížděli jsme polský Dunajec a Wislu, Dunaj z Bratislavy na jugoslávské hranice, byli jsme na Mošonském Dunaji v Maďarsku na Sprévě v bývalé NDR apod. V posledních letech jsme pak ochutnali řeky Rakouska a Jugoslávie. Díky těmto atraktivním zájezdům a celkově pestré činnosti se v oddíle drží i kluci kolem 18 - 20 let, kteří nám pomáhají s těmi mladšími. V letošním roce se chystáme na řeky Rakouska a Slovins ka, dále pak na putovní tábor po polské Wartě a s těmi nejmladšími na Berounku. Oddíl má díky pochopení své mateřské jednotky KVT Pardubice vytvořeno velmi dobré zázemí. KVT má velkou členskou základnu /170 členů/ a tomu odpovídající prostory - loděnice, šatny, klubovny, dílny a pod. Vlastní rovněž autobus, skříňovou Pragu V3S, dva vleky na lodě a cyklo vlek. V jednotě je i tým zkušených cvičitelů, kteří jsou ochotni mládeži kdykoliv pomoci případně poradit.

Všechny napádlované, naběhané a našlapané kilometry řádně evidujeme a každý rok vyhlašujeme nejlepšího žáka, žákyni, dorostence a dorostenku.

vedoucí TOM 4410, Pardubice

Uvádím km za posledních 5 let.

	1988	1989	1990	1991	1992
na vodě	8808	13530	9177	7502	9753
na lyžích	11360	9620	7703	6118	13950
cyklo	3960	4950	1140	3644	1650
pěší	2730	2900	4739	2206	2201
celkem všichni	26838	31000	22719	19470	27554
prům.na 1 člena	639	775	614	573	889

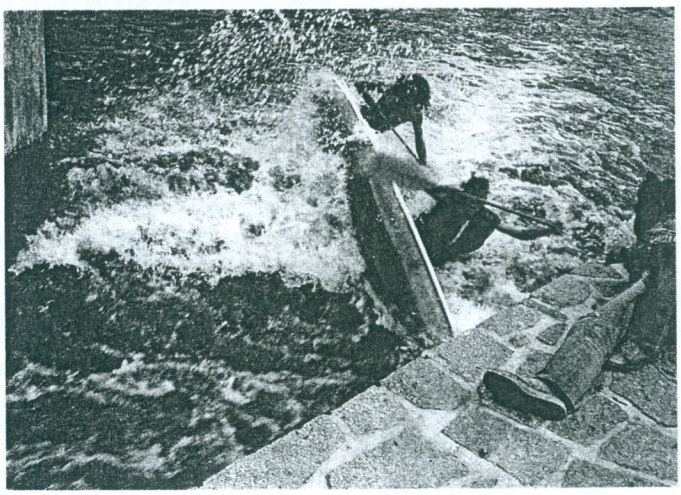

Vodní turistikou se zabývá také TOM 4702, Tuláci z Plzně. Do fotosoutěže poslali snímek ze Sázavy'93 - " Cvičná peřej"

✉ zasláno redakci ✉

Ahoj Tomíku,

Dlouho jsem váhal, až ve mně zvítězil pocit nutnosti reagovat na tvé dubnové vydání. Můj dopis je směsice seznámení s historií našeho oddílu, reakcí na dvojí členství a snad obsahuje i trochu optimismu do naší další činnosti.

Náš oddíl **TOM VATRA 4319** byl založen 24.4.1968 v den patrona junáků sv. Jiří, byli jsme tedy skauti. Od vzniku našeho oddílu jsme patřili mezi největší oddíly v obvodu Ostravy 3. V roce 1969 a 1970 jsme uspořádali 2 tábory s 6 turnusy. Po tomto období došlo k prvnímu vážnému rozhodování mezi vedoucími. Pokračovat dále jako pionýři nebo skončit? Někteří z nás pod vedením Josefa Nohla (Šundery) se rozhodli pokračovat, protože nám šlo o děti a turistiku bez ohledu na to v jaké organizaci. Vždyť jsme ani nevěděli co nás čeká. Každoročně jsme pak pořádali své stanové tábory a své členy se snažili vychovávat podle svého nejlepšího svědomí k úctě k lidem a i přírodě.

V roce 1978 došlo v důsledku bytové výstavby ke zbourání naší klubovny a náš oddíl se přihlásil do odboru turistiky TJ Sokol Hrabůvka. Podstatně se zlepšily naše materiální podmínky. Tak došlo k našemu dvojímu členství, byli jsme pionýři i tomíci. Pod hlavičkou PO jsme vyřizovali veškeré formality nutné k práci oddílu, zabezpečování táborů a placeného volna, ČSTV tábory zabezpečovalo materiálně (nové stany, podsady atd.). Bylo to výhodné pro celý oddíl i jeho vedoucí. V roce 1990 odešli téměř všichni vedoucí. Někteří do obnoveného Junáka, další se rozjeli studovat a jiní zanechali práce s děcky úplně. Zůstal jsem sám s jedním instruktorem, pár věrnými děcky a všichni jsme zůstali pouze tomíky.

Přes velmi solidní materiálně-technické podmínky jako je kompletní vybavení táborové základny pro 60 osob, vlastní klubovnu v rodinném domku se stále objevují problémy s členskou základnou. V době svého založení jsme měli i 80 členů ve čtyřech družinách po 15-20 členech. Postupně počet členů klesal, měl okolo 30 dětí a v současnosti má asi 15 členů. Pravidelně oddílové schůzky 1x týdně však navštěvuje 5-7 členů.

Pro činnost zřejmě nejen mně, ale i dalším vedoucím TOMů schází metodický materiál. Pro potřebu oddílu jsem vyrobil z junáckých a pionýrských materiálů oddílovou nováčkovskou zkoušku a její další stupně. Rovněž jsem vyrobil oddílová označení, turbánky k šátkům, bobříky, táborové placky apod.. Zaplňuji tak mezery nebo nahrazuji příliš drahé věci.

V tomto roce se chystáme na náš již 25. tábor. Dvacet dní bude celkem 52 dětí a 8 vedoucích trávit na Melčském potoce u obce Radkov v okrese Opava. Hlavním bodem programu bude celotáborová hra inspirovaná objevením Ameriky. Pak už jen zbývá průběžně chystat dřevo do kuchyně, nakupovat, koupat se v rybníce a vychutnávat léto s jeho malinami,

hřiby a sluncem. Dva táboráky rychle shoří a vrchol celoročního snažení bude za námi.

Přes všechny současné problémy doufám, že oddíl se opět rozroste, jeho činnost se více projeví v okolí a lépe budou využívány podmínky, které máme.

S pozdravem Milan Domin - STOPA -

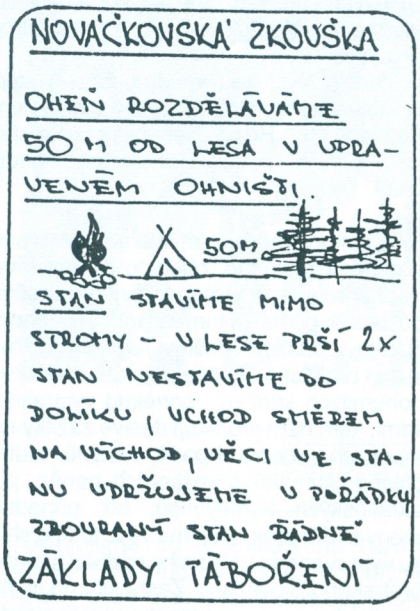

Metodický materiál "vlastní výroby" - nechcete svým kolegům představit nováčkovské zkoušky oddílové časopisy, diplomy z vaší dílny i vy?

Pokud se rozhodnete nám podobné materiály poslat (nejlepší pro otisknutí jsou pérovky),opatřete je prosím z druhé strany razítkem oddílu a jménem vedoucího.

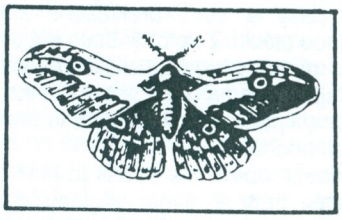

TURISTICKÝ ZÁVOD - OHLÉDNUTÍ ZA SEZÓNOU '93

názory • postřehy • úvahy

Koncem června vyvrcholil v Mikulášovcích Turistický závod mládeže Mistrovstvím republiky. Organizační zajištění závodu bylo výborné, trať průměrná a informace o výsledcích mizerné. Po mnoha protestech a kontrolách průkazů je vyřčeno toto pořadí:

Nejmladší žákyně: 1. Lenka Fidranská; Hana Růžičková Mvt (TOM Nezmaři Hradec Králové) 2. Tereza Mravcová; Petra Nováčková (TOM Stopaři Ostrava) 3. Tereza Holasová; Martina Kuštová (KČT Pelhřimov)

Nejmladší žáci: 1. Vít Rosůlek; Lukáš Juřík Mvt (Junák Uherské Hradiště) 2. Miroslav Čech; Jan Valeš Mvt (ZŠ Herálec) 3.Pavel Vašíček; David Růžička (KČT Metra Blansko)

Mladší žákyně: 1. Jana Cyrová; Cecílie Vičková Mvt (KČT Orlová) 2. Petra Fejfarová; Olga Podlipná (KČT Nová Paka) 3. Markéta Doležalová; Miroslava Jelínková (KČT Pelhřimov)

Mladší žáci:1. Tomáš Brabenec; Ondřej Papaj Mvt (KČT Nová Role) 2. Štěpán Jirků; Stanislav Straka Mvt (KČT Pelhřimov) 3. Petr Vaněk; Tomáš Křivánek Mvt (KČT Bílovec)

Starší žákyně: 1. Petra Titcová; Zuzana Mutalová Mvt (KČT Orlová) 2. Kateřina Romová; Markéta Soukupová Mvt (KČT Kralovice) 3. Gabriela Kovářová; Veronika Lešková Mvt (TOM Letiny)

Starší žáci: 1. Jiří Melichar; Tomáš Leška Mvt (TOM Letiny) 2. Slávek Rosůlek; Petr Zetík (Junák Uherské Hradiště) 3. Jakub Vavroš; Jakub Kaniok (KČT Bílovec)

Mladší dorostenky: 1. Jana Stiborová; Veronika Klabečková Mvt (TOM Mikulášovice) 2. Pavla Čanigová; Renata Pohlová Mvt (TOM Mikulášovice) 3. Květa Zrzavá; Lenka Jirková Mvt (TOM Mikulášovice)

Mladší dorostenci: 1. Pavel Tříska; Tomáš Pikhart Mvt (TOM Letiny) 2. Karel Peroutka; Daniel Vraný Mvt (TOM Letiny) 3. Martin Váňa; Jiří Káš Mvt (TOM Kralupy)

Starší dorostenky: 1. Andrea Režová; Vladimíra Sykorová Mvt (KČT Orlová) 2. Lenka Jindřichová; Kateřina Ficencová Mvt (TOM Kralupy) 3. Alena Pravečková; Marie Šeredová (KČT Pacov)

Starší dorostenci: 1. Martin Šandera; Jiří Šanda Mvt (TOM Jičín) 2. Ondřej Michalčík; Jiří Brixi (KČT Pelhřimov) 3. František Vališ; Vladimír Vajdík (Junák Uherské Hradiště)

Ženy: 1. Jitka Fialová Mvt (KČT Kralovice) 2. Petra Česáková Mvt (TOM Nezmaři Hradec Králové) 3. Romana Beldová (KČT Beroun)

Muži: 1. Miroslav Štefl Mvt (KČT Kralovice) 2. Karel Popel Mvt (KČT Kralovice) 3. Aleš Stárek (TOM Kralupy)

Vítězům i medailistům blahopřejeme.

Označení Mvt - mistrovská výkonnostní třída,znamená pro uvedené právo postupu na mistrovství České republiky v roce 1994.

Hodnocení oddílů (dle bodování 7-6-5-4-3-2-1) na mistrovství České republiky: 1. KČT Kralovice 26 b., TOM Letiny 26 b. 3. KČT Orlová 24 b. 4. TOM Kralupy 20 b., KČT Pelhřimov 20 b. 6.TOM Mikulášovice 16 b., Junák Uherské Hradiště 16 b. 8.TOM Nezmaři Hradec Králové 13 b.

Od září 1993 dochází k některým úpravám pravidel, byly vydány nová a jsou přílohou tohoto Tomíka. Postupový klíč je dán těmito pravidly a pro úplnost přinášíme přehled dosud známých vrcholných závodů pro rok 1994 .

Klasifikační závody I. stupně: 7.5.1994 Kralupy n/Vlt (Ant. Vejrosta, Mládežníků 677, 278 01 Kralupy n/Vlt.) 21.5. 1994 Mimoň (J. Hájek, Pod Ralskem 587, 471 24 Mimoň) 11.6.1994 Orlová (Jiří Vilhelm, Masarykova 916, 735 14 Orlová - Lutyně)

Zájemci o závod I. stupně pošlete svůj návrh na Radu TOM (Jana Mašková - Ústředí KČT). Je potřeba uspořádat ještě jeden závod - vhodné jsou termíny 14.5., 28.5.,4.6. 1994.

Mistrovství České republiky: 25.6.1994 - zájemci o pořadatelství HLASTE SE!

Zdeněk Vejrosta

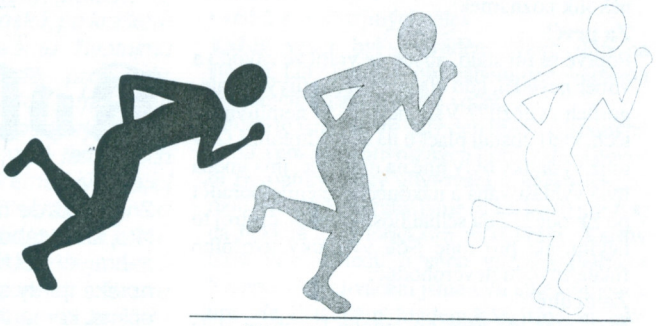

Slovo šéfa letošního mistrovství TZM

Několik změn, které se učinily v pravidlech TZM, mělo velký přínos pro zkvalitnění našeho měření sil.

Jedním dobrým tahem se jeví zařazení kategorie dospělých. Konečně si i vedoucí mohou zkusit, že závod není jenom nějaká legrace, ale že vyžaduje velké znalosti, fyzičku a hlavně psychickou koncentraci. Rovněž pozdější konzultace celého závodu mezi dětmi a vedoucími má svůj význam, ovšem je důležité dodržovat určitá pravidla jimiž se musí řídit jak velcí, tak i malí závodníci.

Jako dobré se jeví i zařazení čtyř závodů I. stupně. Je dobré několik závodů na vyšší úrovni už jenom z hlediska měření výkonnosti mezi jednotlivými oblastmi.

Ze čtyř závodů a z Mistrovství ČR si nejlépe vedly oddíly s největšími zkušenostmi. U žáků se výsledky různí, ale nejlépe si přeci jen vede Morava. Mezi dorostem si stojí dobře KČT Kralupy nad Vltavou, TOM Letiny a špatně si nevedou ani západní Čechy.

Nejnamakanější dospěláci jsou z Kralovic.

Letošní tituly mistrů republiky v TZM získali opravdu ti nejvíc ostřílení závodníci, kteří dokázali skloubit právě ty vzpomínané vlastnosti při kterých nejvíce rozhodují nervy.

Věřme, že i ten následující rok povede k postupnému zkvalitňování závodů a zlepšování samotných výsledků u závodníků.

Tomáš - STOPAŘI Mikulášovice

TZM v Mikulášovicích z pohledu vedoucího

Jsem harcovníkem po závodech TZM od roku 1982 a jelikož po celý rok funguji jako pořadatel či rozhodčí na nižších kolech, tak si nechávám toto nejvyšší zápolení jako "osobní vychutnání atmosféry" a odmítám jakékoliv nabídky ke spolupráci. Navíc se domnívám, že vedoucí, jež má někoho "ve hře" by měl stát nanejvýš u startu a cíle, povzbuzovat své svěřence, hryzat si nehty nervozitou a v případě prohry svých svěřenců jim pomáhat hledat důvody všade jinde než u nich samotných. Však to myslím dobře, z náte to! Přesto si dovolím několik poznámek:

Za prvé!

Poprvé se mi stalo, abych se vrátil ze závodů a vůbec nevěděl, kdo vlastně v jednotlivých kategoriích zvítězil?? Všimněte si, že nemluvím o těch, kteří dostali placku na krk a diplom!! Ony totiž výsledky byly jiné na nástěnce, jiná jména byla vyhlašována a nakonec se měnilo pořadí i po závodě?? Zda selhal lidský faktor, či stroj to nevím, ale pro mne jsou výsledky letošního finále závodu nevěrohodné!

Za druhé!

Mrzí mne, že zase po mnoha letech se stala pravidla TZM opět bezcenným cárem papíru!! Je zde jasně napsáno, že postaršování lze jen o jeden rok a proto rozhodnutí hlavního rozhodčího u žen je pro mne nepochopitelné. Tím nechci v žádném případě snižovat výkon té závodnice.

Za třetí!

Možná, že jsem naivní, ale myslím si, že absolutní většina našich vedoucích i členů je hrda, že jsou členy turistického hnutí (... a nebo třebas junáckého hnutí,... i třebas pionýrského). Škoda, že přesto existují vedoucí (nevěřím, že něco takového může vyjít od dětí), kteří přihlásí hlídky KČT ... a na bednu přijdou závodníci v junáckém kroji?! Uvědomuje si ten, kdo to dělá, že neznamená, že když on má pokřivený charakter, že nesmí křivit charakter u dětí? Neznamená to potom, že braní dotací u dvou organizací je stejně jednoduché jako nošení dvou jiných košil nebo používání dvou názvů spolků? To podle toho jak se to hodí a co to hodí?! Tímto svým způsobem reaguji i na výzvu T. Novotného, zda dvojí členství, či nikoliv. Já tvrdím: v žádném případě! Učme naše svěřence hrdosti!

Za čtvrté!

Znám ředitele závodu Tomáše Fuska jako člověka zapáleného a zapalujícího okolí pro dobrou věc. Vím, že byl několika problémy nepříjemně zklamán, ale myslím, že je nemohl dost dobře ovlivnit. Chtěl bych tímto způsobem poděkovat jemu a všem jeho spolupracovníkům za elán, nadšení a spoustu času, který přípravě závodu obětovali a zejména za milé příjemné přivítání a za výborně připravenou trať (cituji závodníky). Všichni medailisté dostali od Vás pořadatelů kytičku. Ta poslední a největší patří Vám.

Vašek Hrobský

Reportáž

Koločava, Koločava

Znáte to. Je říjen a vy už plánujete příští léto, krom tábora nějakou regulérní akci do zahraničí ....Uvažujete o severní Evropě: norské fjordy se vám zálibně vynořují před očima, kamarádi jsou nadšeni a svatosvatě přislibují účast. Jenomže se překulí zima a všechno je jinak. V dubnu je vám jasné, že autobus do Norska nenaplníte, a tak s partou o mnoho menší než tou původní začnete uvažovat o náhradním programu. Naším náhradním cílem byla v srpnu 1993 Koločava.

Kdo by neznal Olbrachtova Nikolu Šuhaje Loupežníka! Kdo by neznal geniální provázkovský film Balada pro banditu! Podkarpatská Rus láká. Je pro nás, nepamětníky, opředena legendami nejen literárními. Podkarpatská Rus bývala naše.

Ivan Olbracht a Vladislav Vančura zde ve 30. letech , v době rozkvětu Masarykovy republiky, pobývali a organizovali akce na povznesení zdejšího kraje. Olbracht na vlastní náklady nechal vychovat a vzdělat několik koločavských dětím, mezi nimi i Nikolovu dceru, Anču ...

Pro prezidenta Edvarda Beneše znamenala Podkarpatská Rus první nepříjemné vystřízlivění z opojení míchaného do té doby dovedně Josifem Vissarionovičem: přes všechny sliby během prvních válečných let dal Stalin během roku 1944 nekompromisně najevo, že Podkapatská Rus bude v souladu s přáním tamního lidu připojena k Ukrajině, potažmo sovětské říši. Naše politická reprezentace se s tímto faktem sama ráda musela smířit a nikdy více si na zabraná území sametových hor, bukových pralesů, městeček a vesnic povznesených právě za první republiky nepomyslit ...

Snad s výjimkou modrookého vůdce republikánské strany, který přivtělení Podkarpatské Rusi k Republice československé proklamoval už krátce po listopadu 1989.

Po nekonečném martyriu se sháněním víza (pro případné zájemce o návštěvu Podkarpatské Rusi doporučujeme pročíst důkladně postskriptum dokončení tohoto článku v příštím Tomíkovi - pojednáváme tam o praktické stránce odjezdu do těchto bohumilých končin), poněkud vystrašeni lidmi, kteří nám prorokují děsivé zážitky na hranicích (odebrání pasů, salámů, zlata, chleba, šumáků a veškerých peněz, jak ukrajinských karbovanců, tak případné měny tvrdé) překračujeme ve 2. třídě rychlíku vypraveného z Hlavního nádraží hranice bratrského Slovenska. Zastavujeme až na hranicích slovensko-ukrajinských. Průvodčí celníkům při vstupu do našich coupé říká to jsou naši? - a oni, hoši slovenští, jen blahosklonně přikyvují. Ukrajinci jsou důkladnější. Důkladně zkoumají naše pasy a celní prohlášení, kladou záludnou otázku Zoloto?? Zlato má pouze Pepík: malou zlatou mušličku rafinovaně maskuje přímo na hrudi, a tak unikne bez pohromy i pátravému bystrozraku Kravčukových hochů.

Hranice je opevněna - jinak to říci nelze. Ostnaté dráty v tomto regionu ministr Dienstbier blahé paměti přestříhat nestihl. Jsou všude. Pohraničníci mají samopaly a je jich kolem vláčku, kterému mezitím vyměnili v Čierné podvozek (nejmladší člen výpravy Petr sledoval celý proces záměny kol širokoroz -chodných a úzkorozchodných s neutuchajícím nadšením a zvídavostí sobě vlastní!) , požehnaně.

Krátce před polednem vystupujeme v Mukačevu. Nádraží evidentně pamatuje lepší časy (tuhle větu budeme během naší ukrajinské návštěvy opakovat mnohokrát) - teď je však zaplivané, špinavé a plocha a před ním rozkopaná. S bágly děsivě těžkými (dámská část výpravy, tzv. kuhy, překřtí přetěžkou bagáž na mazlíčky) směřujeme Leninovou třídou do centra města. Proti nám jdou občané a nesou květiny a chléb. Dvě, tři, pět šišek. Je neděle a nám ubývá další starost. Na Ukrajině chléb evidentně je - vidíme ho na vlastní oči.

Chaloupka ve svazích nad Koločavou.

Tady někde se pohyboval Nikola Šuhaj. Tady se zastavil čas...

Usazujeme se u kostela na hlavním náměstí a odtud vyrážíme na obhlídku města. Ulice jsou široké a nesou jména bolševických hrdinů.Stařenku, která se s námi dává do řeči, obdarováváme perníkem a čokoládou - děkuje a žehná nám. Obchody většinou otevřené - v nich ale téměř nic. Obdoba naší samoobsluhy skýtá velmi neutěšený pohled: dva tři druhy ovocných šťáv v pětilitrových sklenicích, bonbóny, zavařená kaše a vodka. Dvě třetiny regálů zejí prázdnotou.

Na jednom z dalších náměstí potkáváme pravoslavné procesí - modlí se i městský policista v uniformě. Kupujeme známou mapuPo lesistym Karpatam - v trafice stojí na naše peníze asi 30 haléřů. V hostinci proměňujeme tři dolary za karbovance - kurs na černém trhu je 5 000 karbovanců za dolar, vyměňujeme ale poněkud méně výhodně. I tak nám získané prostředky stačí na dopravu a chléb na několik dní ..

Z mukačevského nádraží odjíždíme vlakem do Volovce. Cesta vede podél bystřiny, krásnou krajinou. Mladí Rusíni stojí na schůdcích vagónů a před našimi nevěřícími zraky provádějí životu nebezpečné kousky.

Z Volovce odcházíme směrem na Poloninské Karpaty. Je krásně, kolem nás se popásají na svazích čisté, jakoby vymydlené krávy. Míjíme chalupy a domy nejroztodivnějších tvarů (mnohé z nich se nám zdají ale značně evropské - čekali jsme horší). Cesta je prašná, občas nás předjede otřískaný moskvič. Obyvatelé Volovce vyrážejí na nedělní piknik do přírody za město: míjíme rodiny i páry mladých lidí u ohníčků, nebo jen na louce, v lesních zátiších s lavičkami a stolky.

Kolem ohnišť se povalují odpadky, okolní stromy jsou dosti orubány - s přírodou si velké starosti nedělají. Dřeva dost ..

Po pár kilometrech rozbíjíme tábor.

O ohně si čteme první kapitolu z Nikoly Šuhaje: plameny olizují suché dřevo a vrhají tajemné stíny na les kolem...

Podkarpatská Rus nejen že připomíná, volá, také zve. Hory, Poloniny, pralesy, lid, vše tak nezkažené a panenské, po krátkém pobytu vrací chuť k novému životnímu zápasu. Záhy postřehnete protiklady. Země, hýřící přírodními krásami, vrhá temný stín na hospodářské poměry. Země, hýřící přírodními krásami, vrhá temný stín na hospodářské poměry. Země, vydávající denně sta hektolitrů minerálních vod (kvasné vody) tokům bystřin, potoků a řek, kraje vybavené přírodou, jako zdroj zdraví, krásy, potřebovala energického zákroku lékařské vědy, aby byl napraven tisíciletý hřích, páchaný maďarskou porobou...?

Tolik z Kroupova Průvodce Podkarpatskou Rusí z roku 1934.

Mnohé z toho platí dodnes.

Podkarpatská Rus je zemí kontrastů. Skvělých hor a hlubokých bukových pralesů, přírody drsné a na mnoha místech člověkem zcela neporušené. Je ale také zemí ohavných plechových plotů, kterými se pyšní nová výstavba v obcích i městečkách a které my známe pouze z kasáren, kde z našeho pohledu barbarští řemeslníci ukrývají pod plech nejkrásnější dřevěné památky své země: původní a neopakovatelně krásné dřevěné šindele nejedné zvonice či baculaté stříšky kostela mizí pod sprostým hliníkovým plechem. Je zemí dobrých lidí (alespoň my jsme narazili při našem putování jen na dobré lidi), nekulturních a poloprázdných obchodů, kavárniček a bister na podivně pustých a pseudomoderních ulic Brežněvovy éry ...

O tom všem v příštím čísle Tomíka.

Tomáš Novotný

Ohlédnutí za prázdninami

Nápad - zkuste i u vás !

Nechť vzkvétá tvá říše, králi Egypta.

S naším turistickým oddílem jsme už byli ledaskde. Letos jsme jeli do Egypta, do doby asi 2 000 let před naším letopočtem, podívat se, jak se stavěly pyramidy. Tedy ne přímo jsme tam jeli, ale hráli jsme si na Egypťany. Oblečení,hry i styl tábora prozrazovaly náš záměr. Na samém počátku byli vybráni předáci pracovních čet, kteří si později nakoupili v dražbě otroky. Každý předák měl svou skupinu otroků, kteří pracovali na stavbě pyramidy. Naše pyramida byla papírová, skládali jsme ji z kvádrů a ještě z jiných těles.

hyeroglify

Každý večer byl prováděn výkup dílů na stavbu. Díly se vyráběly během dne, většinou ve volném čase a to ještě večer.

Mimo to jsme skoro celý den trávili cestami po okolí a poznáváním různých krás Prahy a povodí Berounky. Díky ubytování u našich kamarádů z Roztok u Prahy jsme se rozhodli podívat na některá z historických míst Prahy. Karlův most nás okouzlil o něco víc než Petřín a Kampa, ale uchváceni jsme byli také orlojem a tím víc Pražským hradem,kde jsme se také vyfotili. Okolí nás ne vždy dokázalo správně zařadit. Kdosi nás měl dokonce za děti arabských šejků.

Faraon zakládal také po večerech některé školy. Např. stavitelů pyramid, zlatnickou, výrobců pečetí a papyru. Každý člen tábora se mohl zúčastnit všech nebo jen těch škol,které se mu zdály nej. A pokud měl některý člen ukončit první libovolnou školu, stal se svobodným a vše už dělal pro svůj výdělek.

Hráli jsme různé hry z nichž nejlepší a nejzajímavější bylo hledání zlata. Předáci koupili kousek půdy a na tom se hledalo zlato. To se potom vykupovalo za platidlo běžné v Egyptě, tedy zlato, stříbro a měď. Zlato, stříbro a měď se pak rozdělilo mezi všechny členy skupiny.

Navečer přijížděli kupci z Babylónu, kteří nabízeli nejrůznější zboží. Nakupovat chodili nejdříve ti, kteří absolvovali nejvíce škol a pak ti ostatní. Každý si postupně nakoupil to, co mu chutnalo nebo to, co se mu nejvíce líbilo.

Poslední večer jsme byli pozváni na slavnostní večeři pořádanou na příkaz krále Egypta. Podávalo se šampaňské a kaviár. Bezva. Příště zas pojedeme někam jinam.

Adéla Buchtová
TOM 4323 Průzkumníci
Ostrava - Zábřeh

Ohlédnutí za prázdninami našich oddílů

Prázdniny, jaké náš oddíl nepamatuje

Náš oddíl **TOM 2609 Skaláci** začínal s letními tábory od roku 1971. Nejprve byl jen jeden tábor, třínedělní během prázdnin, pak už to nestačilo, byly dva tábory a letos jsme uskutečnili už tři tábory. Každý měl jiné trvání, jiné obsazení.

První tábor byl v Blížejově - čtrnáctidenní, který jsme nazvali "Tábor dešťů, hromů a blesků". Stále jsme se stěhovali ze stanu do jídelny a sušili stany i prádlo. Ale při té veškeré pohromě, jsme splnili oblastní odznak Chodska. Byly to veselé i deštivé výšlapy do kraje. Když byly přeháňky, znamenalo to slunečno, když pršelo, bylo to úplně normální počasí. Ale přesto se nám v táboře líbilo, hodně jsme toho viděli i zažili. Byl prostě jinačí než na jaké jsme byli zvyklí.

Z tábora karvinských tomíků Skaláci

příprava ohně na tábořišti v Blížejově

Náš druhý tábor byl v Rabštejnské Lhotě na základně, která patřila "Vlčatům" čili na "Vlčí osadě". Základna byla v lese, stany s podsadami. "TAK, TO BYL TÁBOR". Připomínal nám tábory, které jsme viděli na fotkách a o nichž jsme čítali v našich starších oddílových kronikách. A není jich málo.

Táborová pouť s bazarem, karneval, sportovní olympiáda, hry bez hranic na vodě, indiánská hra "Alvaréz", a mnoho dalších her jsme zažili v tomto krásném lesním prostředí. Počasí nám tentokrát přálo a tak na koupališti jsme byli častými hosty. Museli jsme dohnat hlavně koupání, které jsme na prvním táboře ani neokusili. A co je velmi důležité, neplatili jsme na koupališti vstupné, to se nám ještě nestalo. Byli jsme rozděleni do čtyř družin a každá družina, která měla službu, měla také za úkol uvaři t pro celý tábor oběd. Jídelníček byl podle přání táborníků. Byly to dny velmi zajímavé, někdy i náporné co se týká kuchyně. Ale p. vedoucí i p. Jindra nad námi drželi ochrannou ruku a vždy, když bylo třeba, pomohly.

Velice se nám líbily naše slavnostní táborové ohně, které mnozí z nás zažili poprvé. Měli jsme naplánovaný Chrudimský oblastní odznak, ale ten jsme pro bohatý táborový program nesplnili, jen částečně. Také proto, že na delší trasy, kam se nedalo vyšlápnout pěšky, jel jen autobus a to pro nás bylo nedostupné. Takže na příští rok už máme tábor u p. vedoucího základny zamluvený. To už odznak rozhodně dokončíme. Všichni byli na nás moc hodní, i p. vedoucí v potravinách, na poště, i vesničané. A to je co říci.

Třetí naše táborové putování - osmidenní - bylo v Praze a Českém ráji. Máme 7 členů a 1 vedoucího, Vikiho, kteří bydlí v Praze. S námi udržují kontakt písemně a o delších víkendech jezdí s námi do Beskyd a hlavně na letní prázdninové tábory.

Letos jsme se stali jejich hosty my. Petrova maminka, pražská rodačka, turistka, báječná průvodkyně po Praze, nás provedla, kde se dalo. Petřín - Bludiště, Hradčany, Zlatá ulička, Karlův most, Staroměstské náměstí. Protože umí zajímavě, poutavě vyprávět, slyšeli jsme i staré pověsti, které se dochovaly jen ústním podáním. Nezapomněla nás vzít do "Stínadel" i když to už vypadalo trochu jinak. Dozvěděli jsme se, že za dob Rudolfa II. zde kázal slavný rabín Löw, který podle pověsti stvořil umělého člověka Goléma. Bylo toho prostě moc, co jsme slyšeli a viděli.

Třetí den v poledne jsme vyrazili do Českého ráje vlakem. Náš Viki sem rád jezdí o víkendech z Prahy. Výstupní stanice "Březina". Odtud začíná naše šlapání. Při vstupu do skal, bylo to zajímavé a ohromující, nikdo z nás tu ještě nebyl. Stoupání nemělo konce. První naše zastavení bylo na "Vyhlídce". Malé občerstvení a již šlapeme dál. Kromě Vikiho s námi byl jeden rodič-muž, bývalý junák z Karviné. Zavedl nás do pěkného kempu. Než jsme ulehli, bylo moře povídání a vyptávání. Ráno jsme opět nedočkav ě vyrazili do skal. Navštívili jsme "Modlitebnu", útulek Českých bratří, "Hradiště" - místo pradávného hradu. Večer nás přišel navštívit i pan myslivec, lesů pán, který byl s Vikim dobrý kamarád, říkali mu "děda". Druhý den nás provedl po "Drápských světničkách" (historický hrad) opravdu samá světnička, různými zajímavými místy ve skalách.

Také jsme navštívili hrad Kost, ale viděli a obdivovali jsme ho jen z venku, dovnitř nás majitel nepustil. Velký nákup jsme provedli ve vesničce Braužeč. Cestou jsme se přejedli kukuřice, dokonce jsme ji jedli i vařenou. Byla to výborná pochoutka. Další den nás "děda" pozval na jablíčka, hrušky, ryngle. To bylo tak báječné, že nám toaletní papír nestačil. Během skalní prohlídky jsme přihlíželi horolezeckému výstupu dívky a hocha - to byl zážitek. To, co jsme prožili ve skalách Českého ráje, se ned á popsat ani zapomenout. Při loučení s "dědou" jsme si všimli, že jsme mu přirostli k srdci, slíbili jsme mu, že příští rok přijedeme opět. Jestli nám bude zdraví sloužit a to všechno ostatní, co je k putování třeba.

Sepsala vedoucí oddílu TOM 2609 SKALÁCI
L. Pulcová, Karviná

Brněnští na kole

Vážená redakce,
prázdniny sice už skončily a dětem pomalu nastává běžný týdenní rytmus, ve kterém na ně nezapomněla škola. Přece jenom bych se ale chtěl poohlédnout zpět a zavzpomínat na překrásný prázdninový týden, který jsme prožili ve východních Čechách.

Jsme turistický oddíl mládeže ZZR z Brna a snažíme se v době volna, prázdnin a víkendů tento čas trávit společně. A tak jsme se domlu-

TOM Skaláci: Večerní siesta

vili, že pojedeme na cyklistické soustředění do východních Čech. Během týdne jsme se seznámili se spoustou zajímavých míst, objevili překrásná přírodní zákoutí, aktivně si zasportovali a ještě se na dva dny podívali za hranice naší republiky, do Polska. Cestou jsme navštívili pevnost v Josefově, rozhlíželi se po kraji z Barunčiny vyhlídky, koupali se na Viktorčině sp lavu, Babiččiným údolím projeli přes Ratibořice na velikou údolní nádrž Rozkoš. V Polsku jsme prošli Skalním městem ve Stolových horách, u nás obdivovali opevnění a pevnost Dobrošov. Týden pomalu končil a my se blížili k malému nádraží v Bohuslavicích nad Metují, kde pro nás pomalu končily i prázdniny.

Překrásný týden, který jsme společně prožili nám ještě zpříjemnila firma FIDES s r. o., která se podílela svým darem na finančním zabezpečení akce. Děkujeme a už se zase všichni těšíme na nějaké volno, abychom jej mohli opět prožít všichni společně v přírodě.

Petr Kapounek - ZZR Brno

Naše tábory

TÁBOR ODDÍLU LIŠÁCI

"Tam, kde lišky dávají dobrou noc".

Již v zimě si vedení našeho oddílu lámalo hlavu, co uděláme letos s letním táborem.Čas se opět naplnil a po třech letních táborech u Červeného mlýna v okrese Žďár nad Sázavou jsme chtěli udělat letos něco nového, něco, co nám všem

dá tak trochu nové chuti, motivace či inspirace do další činnosti. Tak to totiž náš oddíl dělává již od svého vzniku. Po 2 až 3 táborech na jednom místě vyrazit zase někam jinam, kde to ještě neznáme, kde to pro někoho voní dobrodružstvím, pro jiného třeba zase romantiko u.Snad se i tímto způsobem snažíme udržet tak trochu v" kondici". Nové věci většinou kladou také nové nároky.

Po zvážení situace jsme se rozhodli pro putovní tábor.Ale kam? Najděte v České republice místo, kde můžete s 15ti kluky putovat a nebýt přitom neustále "pronásledován" turistickými zařízeními všeho druhu a večer se bát rozdělat oheň a zalehnout v opravdovém lese. Varianty byly nakonec dvě. Buďto jet na Slovensko týden se toulat v okolí hradu Sitno a týden pomoci naší kamarádce Káči, šéfredaktorce Skautingu, při konzervaci tohoto hradu nebo si projít bývalé hraniční pásmo v Českém lese. Nakonec zví těžila druhá varianta, jelikož při restauraci Sitna bychom měli problémy s prací hochů mladších 15ti let. Oficiálně to totiž s právnického hlediska nelze.

Vyrazili jsme v pátek 25.6.93 nočním rychlíkem ze Vsetína do Mariánských lázní, odkud začala naše cesta. První dva dny jsme strávili v okolí vojenské hlásky a jednoho z nejvyšších bodů Českého lesa Dyleně. Zde bylo také naše první setkání pohraniční policií.Po delším bouchání vychází ospalý voják a na dotaz kudy tady vede zelená značka odpovídá: " Ježiš kluci já nevím, já to tady neznám.".A to už jsme tušili, že náš letošní tábor bude asi trochu atypický. Potvrdila to i po třech dnech zastávka v osadě Broumov, kde jsme v místním obchůdku nakoupili potravin asi za 700 Kč. Paní prodavačka asi ze samého dojetí, že vidí tolik lidí pohromadě a že prodala tolik zboží, nám navařila kotel čaje. Při popíjení se nás ptala: " A odkud jste chlapci?", " Ze Vsetína", odpovídáme. " A to jdete až odtamtud pěšky ?. Tak to Vás teda obdivuji". Nechtěli jsme ji kazit její udiv a vysvětlovat, že Vsetín je odtud asi 500 km daleko.

Dalších asi 80 km cesty jsme nepotkali téměř ani človíčka, ale zato hodně vysoké a jiné zvěře. Jediné, co nám na tomto úseku cesty kazilo radost, byly vojenské asfaltové cesty, které vojáci jednoduše vytyčili přímo, takže jsme vlastně viděli kilometr či dva dopředu, což bylo značně deprimující.Hoši tyto úseky nazvali "výhledově" podle známé písničky skupiny

Mňága a Žďorp " Výhledově budeme všichni šťastni".Dodávali k tomu ještě další verš " po ulici chodí samí mladí perspektivní lidé ", což jsem m usel v dané chvíli a vzhledem k hustotě obyvatel v této oblasti brát jako nekritickou sebechválu.

A je tu také další setkání s pohraniční policií. Když procházíme po značce vedoucí těsně kolem hranice, ozve se za námi takový trochu překvapený hlas: " Haló, kluci, zastavte ." A už k nám přibíhá mladý pohraničník. Dle namodralých rtů je nám jasné , že jsme ho vyrušili na borůvkách. Je trochu překvapen, co tu děláme, zběžně mi kontroluje pas a radí, kde najdeme rybník ke koupání, jelikož je šílené vedro.

K rybníku jsme dorazili odpoledne značně zdecimováni. Byl na kraji vesnice, nebo lépe řečeno seskupení chalup Železná. Byla zrovna neděle a svátečně odění Bavoráci se procházeli kolem a nostalgicky vzpomínali na staré časy. A do toho my se vrháme do vody a s rozkoší sobě vlastní křičíme:"Nádherné, překrásné". Němci stojí a nechápají. A tak překládám:"Wunderschön, wunderbar".

Když jsme po 5ti dnech konečně vylezli z lesa, utábořili jsme se na jeden den u krásného rybníka. Při obhlídce okolí jsme narazili na lišku, která s nechutí přijímala naši přítomnost. Potom najednou uprostřed stromu a křoví se objevily zdi domu. Ano to je také pohraničí. Celkem zde bylo v letech 46 až 50 vylidněno a zanecháno na pospas času asi 300 vesnic a usedlostí.Také turistické značení je značně sporadické a rozcestníky většinou pouze informují:"Bývalý Pavlův Studenec - vesnice založená v 17 stol. z původní dřevařské osady. Zanikla ve 20 stol.".

Po týdnu dorážíme do hraniční vesnice Rozvadov, kde je též hraniční přejezd mezi ČR a SRN. Nakupujeme zde zásoby na dalších 5 dní, vyzvedáváme z pošty balíky, které jsme si sem nechali poslat od rodičů a pozorujeme Vietnamce, kteří zde prodávají Němcům cigarety, becherovku a další "atraktivní zboží". Člověk si najednou uvědomil, že je rád, když muže poznávat nové kraje, vyrážet vstříc novým zážitkům. Představa, že bych musel v tyto letní dny sedět u auta a prodávat tyto věci, je úděsná.K čemu jsou mu vlastně pak peníze, když se stal jejích otrokem?

Asi nikdy nepoznal nic jiného a svým způsobem je mi jich líto. K večeru vyrážíme dál směr Domažlice.

Příroda Českého lesa je k nám neustále štědrá.Každý večer máme nasbíráno tolik hřibů a křemeňáků, že vaříme v pětilitrovém kotlíku houbovou polévku.Když je hotová,tak se postaví celý oddíl do kruhu a po jednom pořád dokola jíme dokud to všechno nesníme. Přitom stihneme probrat vše důležité, co se ten den přihodilo, vytyčit plán na příští den, hodit pár vtípků do placu jako např.:"Ogaři, víte,že Rusové už přistáli na Slunci a víte jak se vyrovnali s tak vysokou teplotou? No, přece přistáli v noci!" . Nás starší v oddíle sem tam při těchto večerních seancích ti mladší i poučí. Např. Gogo,13ti letý maník, na nás vytáhl citát J.A.Komenského, který se prý učili v češtině:" Raději plodníkem řádně zatřepati, než s povětrnou ženštinou v hampýzu lehati".Holt školství se dnes modernizuje.

Kousek od Eisendorfovy huti jsme narazili na tábor pražských skautů, kteří nám dali docela zajímavý typ - navštívit klášter v Pivoni, prý jeden z nejstarších v Evropě. Vůbec setkání s nimi naše putování poněkud oživilo. Když jsme se jich ptali, zda měli problémy při povolování tábora 300 metrů od státní hranice, odpověděli, že ani ne. Lesní správa jim toto místo doporučila a pohraniční policie jim řekla,že jsou daleko od hranice a proto je to nezajímá. Holt časy se mění.Když si člověk vzpomene na dobu před 4 lety... . Okolí je jich tábora se také jevilo jako ideální místo pro ilegální přechod státních hranic a návštěvu vyhlídkového bodu Bavorského lesa Böhmerwaldaussichtsturm.Když jsme značně neudržovaným lesem přecházeli hranici, člověk si vzpomněl, snad povědomě, na knihu Král Šumavy a další dílka o našem pohraničí.

Den před touto výpravou jsme hochy poučili, aby se zbytečně neukazovali na cestě, kudy projíždí hraniční policie. Dodo si tato slova vzal k srdci a když se vrátil od potoka s vodou vyprávěl nám : " Jdu po cestě a slyším motor auta. Strhávám domovenku a skáču do křoví. Projeli a neviděli mě.". Máme to ale vycvičené hochy.

Po dalších dvou dnech se dostáváme k zřícenině hradu Starý Herštejn a nedaleko odtud v lese rozbíjíme tábor již po obědě abychom mohli seběhnout asi 3 km do Pivoně a navštívit doporučený klášter. Myslím si, že to stálo za to.Co dokáže člověk udělat za 40 let v druhé polovině 20 století z jednoho z nejkrásnějších klášterů v západních Čechách je tragické. Po vojácích tu zbyly ideové obrázky typu "pohraničník s dalekohledem v roští" a rozstřílené zdi. Dílo zkázy dodělal v 60.letech státní statek, kte rému se podařilo architektonicky "velmi zdařile" proměnit část kláštera v kravín a zásobník pro siláž. Bylo nám všem trapně, trapně před těmi, kteří to zde před stovkami let budovali a dokázali dovést cit pro estetiku do nejkrásnějších rovin. Promiňte. České pohraničí za posledních 40 let nemělo štěstí na vzdělané obyvatelstvo.Tady byli jenom vojáci, "politicky spolehliví",a ti "jednodušší" lidé. Abychom přišli na jiné myšlenky, zahráli jsme si na zpáteční cestě několik veselých her a zaznamenali op ět jeden výkon do oddílové knihy rekordů. Podařilo se totiž 15ti členům oddílu Lišáci "umístit se" v seníku o objemu 1,45 kubíku. Někteří sice propadali panice, že chybí v seníku kyslík, ale co by člověk neudělal pro rekord.

Za zmínku stojí také noc, kterou jsme pod Starým Herštejnem strávili. Již od 7 hodin večer se po okolních kopcích honila bouřka.A tak jsme čekali,jestli po týdnu veder konečně zmokneme.Někteří zkušeně tvrdili,že spadne pět kapek a bude po všem.Bouřka už je beztak vyprděná.Jiní zas tak optimističtí nebyli.Přišlo to asi v 10 večer.Spadlo skutečně asi pět kapek a pak asi 4 miliony krup zvících velikosti holubích vajec.Pokud jste nezažili v hustém lese pouze pod přístřeškem z nepromokavého šusťáku, zk uste to.Stojí to za to.Zvláštní bylo, že ráno, když jsme počítali ztráty /nebyly zas tak velké na to, že lilo až do rána/ se nám všem zvedla morálka a opadla z nás otupělost, která nás tak trochu provázela v předchozích horkých dnech.Tvrdé podmínky prostě stmelují.

Zbytek puťáku jsme strávili v okolí nejvyššího bodu Českého lesa Čerchova. Je to velmi pěkná oblast s původními zbytky jedlobukových pralesů borůvkových a malinových plantáží.Často jsme zde vyhlašovali novou ekologickou iniciativu " za přírodu zelenější" a zbavovali jsme ji modré a červené barvy/ rozuměj borůvek a malin/.Na žluté značce kousek od hraničního přechodu Folmava jsme oslavili ujití 200ti kilometrů.

Poslední den jsme strávili u rybníka Babylón, abychom smyli prach z cest, v klidu vychutnali to , co jsme za těch 16 dní prožili.Provázely nás sice nic nechápající tváře ostatních návštěvníku, především z Německa a z Domažlic. Někteří si nás dokonce filmovali. Možná si říkali, chudáci hoši, takoví malí a tak velké batohy a znavené tváře.Ale ty batohy a ty znavené tváře překrýval krásný pocit, který se dá jen stěží popsat a který ti , kteří nás litovali asi nikdy nepochopí.Hezky to u závěrečného ohně vystihl oddílový bavič Gogo, když řekl:"Byla to pakárna, ale stálo to za to."

A co říci závěrem.Na 16 dní jsme se vrátili o 25 let zpět.Do dob , kdy u rybníků bylo slyšet běžně žabí koncerty,voda z lesních potoku byla pitná, lesy zdravé a husté a krajina nepřetvořená člověkem. Po vojácích tu zbyly pouze lesní cesty a sem tam kola rezivějících ostnatých drátu. Kdoví co tu zbyde, až sem vstoupí turistický ruch se všemi hotely restauracemi, a dalšími turistickými atrakcemi.Nechcete se zkusit ještě též podívat? Neváhejte.Už to začalo. První restaurace a ubytovny už stojí.Téměř nedotčenou přírodu už jen tak hned neuvidíte. A věřte mi je to přinejmenším stejný zážitek jako stát u Eifelovky či v katedrále v Greenwichi.

Dick, Vsetín

z vandrovní knížky
z vandrovní knížky
soutěžní příspěvek

Ze sešitu nočních hlídek

PÁ/SO

• Je 12 h 25 min. Teplota vzduchu 17 stupňů Celsia. Pořád tu dupe ježek. Mám trochu strach. Šla jsem vzbudit Černýho. *Andulka*

• Nazdar, snad mě poznáváte - jsem Černej. Je asi 1:15 a teplota vzduchu je 17 st. Celsia. Pořád tu někdo chodí, ale já si říkám: "To byl ježek, můj milášku" nebo: "tohodle chytím příště" no a tak chodím od kuchyně k jídelně, od jídelny k týpí, po cestě kolem stanů často slyším chrápání. Přicházím k týpí, tak si říkám:"Snad to nezhaslo", a když vcházím dovnitř, tak si řeknu:"Už je po něm", ale zatím tam jsou uhlíky a já se uklidňuju. *Černej*

• Je pět hodin a já jsem převzal hlídku. Je mi zima. Je 15 st. Celsia. Teď jsem byl v týpí. Tahle zima, to je skvělá prevence před usnutím. Doporučuji. Zničeho nic jsem se polekal, ale to se jen někdo převalil ve stanu. Už mám za sebou dvacet minut služby. Je půl šesté a právě si pochutnávám na výborném chlebu s medem. Zaslechl jsem zvuky, jakoby se otloukal něčí ešus o kameny v Černé. Ale teď už je zase klid. Někdy se tu dají slyšet takové divné zvuky. Jakoby na druhé straně řeky kdosi natahoval ve liký budík. Je tři čtvrtě na osm a teplota je 14 stupňů. Je za pět minut šest a já jdu vzbudit službu. *Slim*

SO/NE

• Převzala jsem hlídku a zrovna se tu chytila myš. Je 15 stupňů Celsia. Kolem chodí veškeré stopařstvo. Všude kolem je spousta řečí a z týpí se ozývá kňourání kytary. Sokol zahrál na housle večerku. Oblaka se zle zatáhly. Jdu vzbudit Veverku. *Borůvka*

• Šla jsem do kuchyně, protože jsem tam viděla světýlko. Asi 7m před kuchyní jsem se podívala a světýlko tam nebylo. Pak se ukázalo, že to byl Skipi. Teď jsem šla do týpka, byl tam Šuspa. Nemůžu napsat, kolik je, nenašla jsem teploměr. Jdu vzbudit Skříta. *Veva*

• Je 11 hodin, vzbudila jsem se dobře a včas. Na teploměru je 14 stupňů, z každého stanu jsou slyšet podivné zvuky. Něco jako chrápání a mluvení v jednom. Když jsem šla do kuchyně, polekala mě odrazka od vozejku. Myslela jsem, že to je uhlík. U stanů se vždycky snažím jít tiše, aby o mně někdo nenapsal článek "Noc s hlasitým dupáním". Asi ve tři čvrtě se z lesa ozývalo houkání. Něco jako hu-hu-hu-hu-hu

jenže vřeští víc ?! To bude zase práce. Culiáš totiž tvrdě spí. *Skřít*

• Je 12 stupňů. Sluníčko nesvítí, měsíc jo. Oheň je dobrej, jídlo taky. *Šympy*

• Už je to tady. Je mi zima a šíleně se nudím. Je teprv 3:10 ale už mi není zima. Je 9 stupňů. Právě teď sežraly myši Šuspovi jídlo, a tak ho někam věšel. Já jsem taky něco zaslechla, ale nebyly to myši, ale Šuspa s jídlem. Šympy hrozně chrápe. Naskakuje mi z toho husí kůže. Je to fajn, že za 10 minut jdu vzbudit Kobřici. Ať si teď také chvilku užívá. *Kačaba*

• ...Z kuchyně se ozývají podivné rány: Skipi štípe dříví. Jdu do týpí...oheň nezhasl! Čas: 5:45. Zvuky v kuchyni ztichly. Jdu se tam podívat. Na cestě jsem potkal Skipiho.Rozvinul se zajímavý dialog:
Já:"Co děláš, Skipi?"
On:"No, roztápím."
Já:"Už?"
On:"Ze cvičných důvodů."
A Skipi odešel do svého stanu, odkud záhy zase vyšel. Čas - 5:53. Už zase baštím. Slunce za chvíli překoná hradbu skal a lesů a hodí své světlo na naši louku. Ještě se jdu mrknout do týpí a pak končím. *Sokol*

Redakce prosí autora těchto řádek aby se jí určitě ozval, díky.

VÝPRAVY A VANDRY

Vzpomínka na nejkrásnější puťák

Byl to jeden z nejhezčích, takový, na který se nezapomíná. Puťák po horách Slovenska. Tehdy to ještě nebylo zahraničí. Komponovali jsme ho s Milanem, zvaným Baronem, snad dva měsíce. Prosezené večery nad mapami a jízdními řády se vyplatily.

Původně to měla být pouze "sólová jízda" nás dvou. Ale nedalo nám to. A tak i když jsme měli už jeden tábor za sebou, jela větší parta. Byli to ti nejzdatnější a shodou okolností i ti, co nebyli na Hluboké - místě prvního prázdninového pobytu.

Byla to ta nejlepší, nejukázněnější banda, s kterou jsem někde byl. Nikoho nebolely nohy, nikdo se nezeptal kolik kilometrů ještě půjdeme, kdy už tam budeme a proč tam vlastně jdeme. Bohužel, tím také skončila éra jedné generace "Vejrů" - tak se náš oddíl jmenuje. Dívenky nám dospěly a chlapci šli na střední školy. A jak začnou taneční, začnou také výmluvy na množství nezvládnutého učiva.

"Zrajzovali" jsme toho hodně, hodně také z časověfinančních důvodů vynechali. Znáte to, čas jsou peníze a peníze jsou občas. A nám se jich hrubě nedostávalo. Času, toho bylo zase habaděj. Viděli jsme Malou a Velkou Fatru, Nízké a Vysoké Tatry. Chtěli jsme také do Roháčů a závěr měl být ve Slovenském ráji. Byl ve Štrbě. Ještě že jsme měli předem koupené zpáteční lístky! Šetřili jsme sice jak se dalo, jenže tentokrát se smělo tábořit pouze v kempech a tam třeba platit. Stavěl se pouze jeden stan - p ro děvčata. My, drsňáci, jsme spali pod širákem. Ale jednu noc jsme překročili toto nařízení a pod širákem spaly i ozdoby našeho oddílu. A o tom má být toto vzpomínání. Bude se jmenovat:

Jak nás nesežral medvěd!

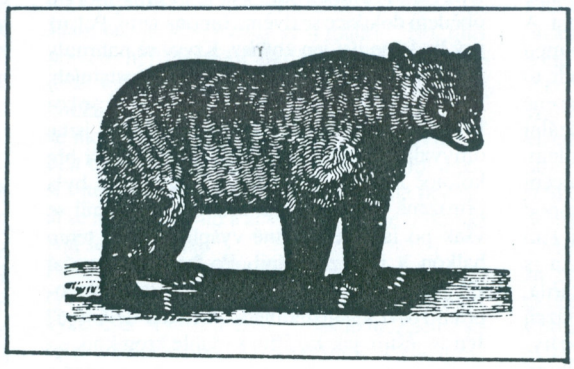

V podvečer jsme dorazili do kempu v Donovalech. Zaplatili jsme a postavili jeden stan. Do něj jsme srovnali všechny naše rance a bágly i kytaru. Stan jsme stavěli Baron a já. Ostatní čekali na louce před kempem. Sebou jsme si vzali jen spacáky, tropika od stanů, kotlíky na vaření, dva kanystry na vodu, vařič s pohonnou? hmotou a ranec s proviantem. Ten byl svěřen mně. A takto vybaveni vyrážíme o půl deváté večer do lázniček Korytnica. Zprvu ubíhala cesta rychle, šlo se z kopce. Ale od křižovatky - odbočky do lázní - už jen a jen do kopečka.

Do Korytnice docházíme za úplné tmy. Pacienti už zřejmě spali, jen některé okno - asi noční služba - ještě svítilo. Za stáčírnou minerálky ochutnáváme z volně přístupného minerálního pramene. Myslím, že se jmenuje Josef. Chvilku posedíme a jde se dál. Asfaltová silnice se mění na cestu vysypanou štěrkem a i ta se mění na lesní cestu. Po obou dvou stranách hustý les. Oči přivykají tmě. Jen tu a tam větvemi probleskuje měsíc. A odněkud, zprava, se ozývají divné zvuky. Zdají se až nelidské. Fantazie začíná pracovat naplno. Je noc a jsme v lese Nízkých Tater. A tam se to přece hemží medvědy. Jistě i vy jste četli ty hrůzostrašné články o setkání této šelmy s člověkem. Řvaní sílí, stále přichází zprava. Že by medvědí hostina? Máme se vrátit, nebo jít dál? Tmu proráží světla. Chata! A před ní pár řvoucích ožralů. Ani nás nezaregistrovali. Byla tma a oni měli jiné starosti.

Cesta se teď zúžila na stezku. Studánka, ke které jsme dorazili, nám nabízí svoji vodu k občerstvení. Zastavujeme, je ale třeba jít dál. Kanystry zatím zůstávají prázdné, pod sedlem bude ještě jedna. U ní plníme kanystry. Pěkně tíží. Les se otvírá, docházíme na louku. Stojí tam nějaký srub. Vedle je stan. Jsme v Hladielském sedle. Teprve teď, když les ustoupil, vidíme noční oblohu v plné kráse. Měsíc a hvězdy svítí jako o závod. A teď už pěšinkou v kleči až na vrchol Prašivé. Je půl jedné a my jsme v cíli naší cesty. Za svitu nebeských lampiček "odestýláme" na pláckách v kleči. To, abychom leželi na měkkém a aby na nás netáhlo. To nejkrásnější ráno nás probralo do dalšího dne. Stálo to za to si přivstat. Východ slunce na hřebenu Nízkých Tater je něco, co se vryje natrvalo do lidské paměti. Na to se nedá zapomenout!

Sušíme navlhlé spacáky i tropika na velkých kamenných plotnách. Zapalujeme vařiče, nikoliv kleč - vaříme čaj a kávu k snídani. Ani v nejproslulejší světové kavárně by nenabídli lepší. Stavíme také "mužíky" a světe div se! Na vrcholku hory přes 1.600 metrů vysoké jsme v kleči nasbírali asi tři kila hub. Samé babky! Bude večer smaženice.

Horkým a dusným dnem se vracíme. V lázeňském butiku utrácíme nějaké peníze, na kolonádě ochutnáváme další z pramenů. Asi bude bouřka. Byla a jaká. Vyplavila nás v noci jako myši.

Dík tomu, že nás nesežral žádný medvěd, mohlo vzniknout toto vyprávění, vlastně vzpomínka na ten nejkrásnější puťák.

Sekáč (Karel Heger, Lovosice)

z vandrovní knížky z vandrovní knížky

soutěžní příspěvek

Ládík

Po noci ve vlaku z Ostravy konečně v osm ráno vystupujeme na nádraží v Kravařích. Městečko však pod námi v dáli. Kam?

"Ferdo", oslovuji jedno ze dvou dětí jdoucích s námi od vlaku, "Jsi odtud?"

"Jo", dí hošík.

"Kde tu máte koupaliště?", ptám se dál.

"Já vás tam zavedu."

"My jedeme na sraz turistických oddílů, nevíš, kde to mají?" zkouším hocha dál.

"Vím. Já jsem od nich." ví si rady hoch.

Tak jsme se seznámili s malým blonďákem. Kde je jídelna, vedoucí srazu, kam na ?????, vše pomohl zjistit. Po ránu jsme si přáli dobrý den den. Zpočátku se styděl a vykal a já mu říkal Ferdo. Později mi však už tykal a zeptal se na jméno. Předposlední den asistoval u jedné ze sportovních disciplín. Zašel jsem za ním ať se mi podepíše do cancáku. Za podpis dostal na krk náš oddílový znak srazu. Taky jsme se rozloučili kdybychom se už neviděli. Pak, v tom fofru balení, odvážení a kontrolování vlastních dětí, jsem ho už ani nezahlédl.

V 19.20, když vlak už skoro odjížděl, se přiřítil. Stihl to přijít se rozloučit, jak se na kamaráda sluší. Tak ahoj Ládíku Forstku, byl jsi fajn a nejen jako pořadatel. Díky!

TOM Primář nemocnice ...
a jeho pacienti

I autora tohoto příspěvku prosíme , aby se nám do Roztok ozval.

Útržky z kroniky - Berounka 93'

Táborníci TOM 5210 - Jílové u Prahy

Pondělí 5.7.1993

Hezké ranní vyspávání nám přerušilo nemilé vřískání malého spoluobčana tábořiště. Po džemové snídani jsme se dozvěděli, že máme srdečně zdravit s umytýma očima a zubama. A také se budeme stěhovat z přeplněného kempu na úplně prázdný soukromý pozemek, bude to prý idylka pod ovocnými stromy na pokosené louce. Ale skutečnost nebyla zdaleka tak ideální - v zarostlém, hrbolatém, kopřivami porostlém, klíšťaty obhospořovaném sadu jsme byli nuceni založit tábor, nebo spíše výzkumnou, pokusnou stanici. Před obědem se jeden z příživníků této louky usadil v Blančině uchu. Blanka s vydatnou pomocí Elišky a Jany zpanikařila, trochu. Po vepřoknedlozelu se šlo hodit lázeň do řeky. Tam jsme se čvachtali a hráli na velrybu. Hra se příliš nevydařila, poněvadž 2x chytil poleno Hanes. Hra kartiček po chvíli omrzela a většina lidí, až na pár eskymáků (těch, co trénovali eskymácké obraty na kajaku), se rozešla. Klíšťata neustále otravují a k večeři budou prý houby s octem.

TOM Jílové - vodáci ...

Včera jsem si myslela, tak a zítra si řeknu:"Zejtra jedem domů!" Nevím, jestli je to dobře nebo špatně, ale zkrátka jedeme. Přesně to samé jsem si říkala i minulý rok, je to jako před týdnem. To ten čas letí, už v lednu mi bude třináct, na tuto cifru si připadám ještě trochu blbá. Ale nebudu mluvit o své vrozené inteligenci,ale o kapkách, které už od otevření očí bubnují na promočený stan a otravují předposlední den našeho tábora. Snídaně se ukuchtí na podlážce od lodi pod celtou nataženou na větv ích stromu. Příští program už je jen poslouchání Zdéni a jiných nešťastníků, kteří mají všechno mokré. Jejich ječení se však ztrácí v dřímotě v promočeném spacáku. V nejprostornější jeskyni se koná menší koncert, ve kterém převládá "stůňu" (Lásko má já stůňu) a menší předoběd. Potom při balení jsme objevili zatopené Víťovo mraveniště (název speciálního stanu), ve kterém se bez problémů dala pouštět papírová lodička, poskládaná kým jiným než naším budoucím námořníkem Kamilem. Někdo plul a někdo šel a si 2 km za dobrým obědem dokonce se dvěma limonádami. Pak už prý budeme jíst jen zbytky. Krysy se nahrnuly do vlaku a opustily potápějící se lodě ostatních, které ještě čekalo asi 7 km. V řeznické sokolovně ve sprchách se skoro teplou vodou jsme omývali svá zmoklá a zablácená těla. Při hře kolotoč Zdeněk hodil míč do lóže, která byla přirozeně zamčená. Náš orangutální Kamil se však po lavičce obratně vyšplhal až na tento balkón a míč zachránil. Po kolínkách začal závěrečný program, skládající se také z blahopřání Ivovi k narozeninám. A co teď dělám já? Jen se těším, jak zazářím s touhle kronikou.

Pátek 9.7.1993

Po dobré snídani Kamilovců jsme se dělili tentokráte do čtyř skupin: vodáci, pěší, kolaři a vlakouni. Vlakouny tvořily spálená Lucka a doprovod Zuza. Všichni jsme se měli dopravit do Berouna do campu Nad jezem. První dorazili kolaři a hned potom vlakouni. Ti zjistili, že za osobu chtějí 29 Kč a za stan 30 Kč. Bleskově si spočítali, že 1200 Kč za noc nedají, že se uvidí. Pak se dohodli, že ani večeři zajišťovat nebudou, když se neví co a jak. A pak jen dlouhé hodiny čekání ve stínu smuteční vrby. P rvní dorazili vodáci a hned se Ivo ptal, co s večeří, a že pak hned pojedeme dál až do Srbska. Když se dozvěděl, že večeře není zamluvená, skočil na kolo a odjel do hostince, kde měli údajně nejlevnější jídlo za 17,50 a nejdražší za 30 Kč. Jaké však bylo v půl osmé zděšení: pouze minutky za 38 - 60 Kč. Ivo nezaváhal ani chvíli a koupil chleby ve večerce. Všichni sice protáhli obličeje, ale co mohli jiného dělat. Než se pustili do jídla, dorazili i pěšáci. A hned nové dělení: Radek a Mary neměli dost km v nohách, a tak k sobě vzali Zuzu a vyrazili pěšky na trať dlouhou 9,5 km. Vodáci a kolaři pokračovali dál a zbytek pěšáků se změnil ve vlakouny. Všichni jsme se šťastně shledali se soumrakem na loučce chráněné z jedné strany řekou a z druhé masivem skal. Postavil stany a pak jen krátké posezení na lodích pod hvězdnou oblohou. A nakonec spát a čerpat síly na zítřek.

Tuto kroniku sepsal oddílový talent z TOM Jílové u Prahy, který vede Ivo Nevečeřal

Skřítek

Sedím nad prázdným bílým listem nové kroniky a marně lovím v hlavě věty, které bych tam mohl napsat. Tohle mi byl čert dlužen. Je to sice pro mě velké vyznamenání, že mě kamarádi v oddíle svěřili kroniku - prý se jim moje zápisy z tábora moc líbily - ale, co mám teď psát? Ono je něco jiného psát kroniku na táboře, kde se pořád něco děje, a psát jí přes rok, když jsou jen obyčejné schůzky. Nějaký nápad by to chtělo. Čas letí a já tu budu sedět snad do příští středy. Tak alespoň nakreslit na první st ránku znak. Třeba mě mezitím něco napadne. Kdo vymyslel pro oddíl takovýhle erb? Nějaký trpaslík, skřítek, permoník či co to má být. Ale co. Když už to kdosi vymyslel, mě nezbývá než to nakreslit. Ještě lucerničku, červenou čepici - a je to! Nejdřív nám vedoucí říkal , kdo odkud poslal pohled, a pak jsme hráli nějaké hry. Tedy v podstatě se nedělo nic. Kdosi mi zaklepal na rameno.

- Co se děje? Kdo jsi?
- Ty mě nepoznáváš? Vždyť jsi mě před chvílí sám namaloval.

No jo, vždyť je to ten skřítek. Zírám na něj a pak zas do kroniky, kde byl uprostřed modrého kruhu nakreslený. Teď je tam jen ten kruh.

- Co chceš?
- Chci ti pomoct s kronikou.
- Vážně? To jsi hodnej. Tak diktuj.
- Ale to ne! Říkal jsem pomoct, ne ji za tebe napsat. Vždyť to by tě pak ani netěšilo ukazovat to kamarádům.
- To je fakt. Jak mi ale tedy pomůžeš?
- Vypravuj mi, co jste dělali.
- No, celkem obyčejná schůzka. Na zahájení nového školního roku.
- Žádná schůzka, a nic, co děláš, není obyčejné. Řekni mi hezky popořádku, co se tam dělo.
- Tak tedy, jako obvykle jsme se sešli v klubovně, ...
- Po prázdninách poprvé.
- Vždyť jsem říkal, že to byla zahajovací.
- Tak co dál?
- Sešli jsme se, Petr nás přivítal, ...
- Petr je kdo?
- No náš vedoucí přeci. A furt mě nepřerušuj.

Přivítal nás a ukázal plno pohledů, co kdo poslal z prázdnin. Držel je jako karty, vždycky z nich jeden vytáhl, přečetl a pak poslal dokola. To ti

bylo různých míst. Jirka byl na Lipně a poslal pěkný pohled s mapkou celé přehrady, Pavel zase odněkud od Děčína pískovcové skály. Tam kdybychom se někdy s oddílem podívali. Dan byl v Safari ve Dvoře Králové. Poslal lva a moc pěkně nám o tom vyprávěl.

- Tak vidíš, co se dělo. Takhle to všechno napiš.

Vzal jsem tužku a psal. Pak jsem mu povídal, pak zase psal a povídal a psal. Ten skřítek mi prostě vždycky nadiktoval to, co jsem mu předtím řekl. A já si při tom vyprávění vzpomněl na tolik maličkostí. Jak Jirka lovil míč v rybníku a vylovil starý kbelík. Jak jsme se pak do něj trefovali kameny a že nejlepší byl Michal. Jak Dan chtěl kopnout do mičudy, při čemž mu vylítla bota a zůstala na stromě. jak jsme se nakonec rozcházeli až potmě a Petr nám ještě ukazoval různá souhvězdí, jak ...

- Tak vidíš, to pořád že tam nemáš co napsat a teď jsi popsal čtyři stránky. Už ti schází jen nadpis.

Aha, nadpis. Beru do ruky pastelky a velkým ozdobným písmem píšu: CO MI NAŠEPTAL SKŘÍTEK?.

Bubeník

Autorem povídky i fotografie je Jan Moravec "Ťava"

Kouzelná ryba a tři přání

Voda nešplouchá, vlnky, které ještě před chvílí narážely na boky naší oranžové kanoe, zmlkly a Sázava zkalená deštěm poslouchá. Kluci na ostatních dvou lodích také přestali pádlovat a tak sedím s kytarou na klíně a přede mnou je jen klidná hladina řeky. První tóny se nesou do ticha a mně je fajn. Zpívám pro sebe, pro kluky, pro řeku, proto, že je na světě prima. Lalala...

Ale ne každá idyla trvá věčně. "Jedem, do večera musíme být v Ratajích." A tak si kytara obléká černé nepromokavé šaty a á-dva-tři, bé-dva-tři, pomalu zdoláváme "voleje". Na všechny, co jsou na břehu, voláme "Ahoj!" a oni odpovídají taky "Ahoj!", a na rybáře navíc otázku "Berou?". Někteří z nich říkají smutně "Ani jedna", někteří zase "Jó celkem jo" a někteří si nás ani nevšimnou a neříkají nic. Ale jen jediný se nás "Chcete?" a ukazuje tři bělice v pytlíku. Nesměle, ale se zájmem se snažíme přira zit ke břehu, když v tom "Hop, chytejte!" a igeliťák s úlovkem dopadá na dno lodi. Dvě ryby využily volného letu a tak získali ztracenou svobodu. Rybář pokrčí rameny, my:"Díky, to vůbec nevadí" a jedeme dál.

Na dně leží jedna lesklá, udýchaná krasavice a na šupinkách se jí blyští zlatá prasátka. "Ty, Jano, nás je šest. Nezdá se ti malá?" "No, máš pravdu, největší není a když ji upečeme, bude ještě menší." No jasně, podívej, jak smutně kouká, ta je určitě kouzelná. A kouzelný ryby se musejí pouštět na svobodu. Ale můžeme si přát tři přání." V ruce se rybě moc nelíbí a tak si musíme přát rychle. Tak ať je pěkné počasí, ať se neuděláme no a ať všechno vyjde. Žbluňk. Ani se neohlédla.

Pomalu doháníme kluky. "Tak co, kde jsou ryby?" "No, ona byla jediná a nějak nám vyskočila. A jídla je dost." Sbaštili to. Začíná se šeřit a řeka stříbří. Děláme oheň a s kormidelníkem na sebe spiklenecky mrkáme. Ráno nás přivítá slunko, řeka je zlatá a kytara se ještě několikrát svléká ze svých šatů. Ale čas utíká i na vodě a tak se musíme také vrátit domů.

Teď je zima a když se s klukama sejdeme, vzpomínáme na Sázavu rádi. Fajn počasí, splutí Stvořidel bez nehody a přívětivá hospůdka před úplným návratem domů. Ale jen my dva s kormidelníkem víme, čí to byla zásluha. Ahoj rybo a díky!

Jana Liberská

Svůj úlovek zvěčnili členové TOM Tuláci z Plzně (Sázava '93 - fotosoutěž)

Když v létě padá sníh

"Tak mezi devátou a desátou jsem tam a končím, abysme se doplatili", zavěsil Lee (jinak můj manžel) sluchátko a spojení Rakousko - Čechy, Hildren - Kutná Hora se přerušilo. A mně bylo najednou nad slunce jasnější, že tábor končí. A přestože vidina suchých ponožek, tepla a pohodlí byla tím, o čem jsme už víc jak týden snili,začalo mi být smutno.

Vyrazili jsme s Midarem, který mě na téměř tříhodinové cestě k civilizaci doprovázel, kouzelným údolím zpátky k tábořišti. Nad námi v mracích byly Nízké Taury a jak jsme tak šli, začali se mi vracet útržky momentů naší výpravy do neznáma, která začala asi před 12-ti dny.

Naším hlavním přepravním vozidlem byl GAZ který sice budil shovívavé (nebo obdivné?) pohledy hlavně v cizině, ale myslím, že nám lidé fandili. Bylo nás pět kluků a pět holek plus Lee, duchovní otec tábora, který jel s námi druhým autem, pomohl s řešením organizačních záležitostí (najít hodné lidi, u kterých jsme mohli nechat část zásob jídla, abychom všechno nemuseli vláčet na zádech) a pak se vrátil domů. Nechal nás na pospas horám, vlastním rozhodnutím a vůbec celému světu a odjel se starat o na ši dceru, jejíž první narozeniny díky svému toulání po horách promeškám. Promiň, Lenko!

"Midare, tady to někde bylo", říkám a opravdu, za chvíli nacházím náš úlovek, který jsme ukořistili na cestě k telefonu. To jsme se ocitli v houbařském ráji, splnily se mi mé sny. Hříbky malé, větší i ty největší, jaké si jen člověk dokáže představit, nádherně zdravé a v takovém množství, že se to nedá ani vylíčit. Zaplnili jsme zpola obří pytel, který jsme měli s sebou, schovali ho pod chrastí a nyní spolu s ním pokračovali ve zpáteční cestě. Ty nejkrásnější hříbky, které jsme už nemohli vzít s s ebou, jsme pak jen hladili po sametových kloboucích.

Déšť nás přivítal v horách na začátku a až do konce nás vlastně neopustil. Pravda, někdy se změnil ve sníh nebo kroupy, ale převážně to byly kapky, malé i velké, nepřetržitě bubnující přes den do našich provlhlých tváří a večer pak do mokrých stanů. Teplota 2 až -1 stupeň Celsia, když se oteplilo nad 12 stupňů, chodili jsme skoro v plavkách. Štěstí ve sněhové vánici tam nahoře, kdy se tropiko stanu zachytilo o poslední kolík a nemuseli jsme ho honit v mlze v údolí, štěstí v bouřce na hřebeni, kdy blesky šlehaly tak hrozně blízko, radost z veselé nálady, když se nás do Gemmy vešlo osm lidí a sedělo se a povídalo, štěstí z nálezu suchých ponožek, o kterých se nevědělo, že jsou ještě v batohu. Chyba v mé neprozřetelnosti dovolit partě rozdělit se na dvě skupiny a pak marné hledání se v dešti, neboť mapy zůstaly všechny pohromadě.

Radost z toho, že lidé, u kterých jsme nechali zásoby, přes všechna naše očekávání neuspořádali týden české kuchyně, a tak máme zase co jíst, radost z toho, že každý byl ochoten nám pomoci a nikdo nás odnikud nevyháněl... . Jeden den nepršelo, zrovna když jsme procházeli "mechovýma horama", které mi tolik připo-

mínaly mé milované Rumunsko. Něžně sametově zelené, vonící jalovci a tymiánem... . Věřím, že slunko svítilo pro mě.

"Nezlob se, Midare, ale ty houby jsou děsně těžký, musím si odpočinout." Těším se,co bude parta říkat našemu úlovku, ale na druhou stranu mám strach, jestli to pro ně nebude šok, že se už jede domů. Slyším Pepína, jak říká:"Ženská, máš co jsi chtěla, tak tu nefňukej",ale zase na druhou stranu na tomhle místě trčíme v dešti už třetí den a přestává nás to bavit.

To odpoledne, kdy jsme se blížili k mechovému kempu, ve mně ještě dlouho zůstane. Jak se tráva barvila do zlatova a všude byl boží klid. To se mi bude vracet, až budu doma propadat beznaději nad údělem matky v domácnosti. Tyhle chvíle vydrží člověku na dlouho. "Ještě tahle zatáčka a jsme tam. Jsem zvědava, co nám uvařili." Atmosféra na tábořišti je jiná než jsme čekali. Všichni zalezlí ve stanech, ale na houby se okamžitě sesypou a v orgiích hřibových hodů nikomu nepřipadá divné, že je to vlastně náš poslední večer v horách. A mně padá kámen ze srdce.

Ale stejně, nechávám je připravovat hříbky stokrát jinak, zalézám do Gemmy a sním o tom, že příště zase někam pojedeme. Třeba tam bude úplně jinak, ale věřím, že to vyjde. Všechno, co chceme, leží před námi. Stačí jen natáhnout ruku... .

Jana Liberská

Houbařský úlovek pod hradem Loket - TOM Kotvičky, Plzeň

Zasláno redakci

Několik poznámek k Pochodu Ptačím dolem a k Zálesáckému víceboji

Jejich věhlas založil dnes již legendární Kořenář. Po jeho odchodu do SRN převzali ústěčtí Bobři v čele s Jirkou Chourem tíhu pořadatelství. S nimi terezínští Tomíci. A převzali ji dobře.

Já se jich s oddílem zúčastňuji pravidelně od prvních ročníků. Dvakrát se nám poštěstilo přespat na půdě půvabné chaloupky stojící na nádvoří hradu. A jednou jsem měl čest sedět v hradní věži v místnosti hrádeckých pánů. V mohutném krbu planul a hřál oheň, pil se výborný čaj a hodně se zpívalo. Na hradě platí přísná prohibice. Když tam přesto najdete v odpadcích nějakou tu láhev od ohnivé vody, mají to na triku čundráci.

Pouze loňský podzim mi pád ze žebříku a následná ošklivá zlomenina ruky znemožnila mně, ale i dvacítce nažhavených dětí účast na víceboji. Moje žena musila ráno jít odvolat sobotní výlet. "Nadšení" dětí neznalo mezí, jak jsem se později dozvěděl.

Vynahradili jsme si vše letos na jaře. Bylo tradičně hezké počasí a byl to tradičně perfektně připravený pochod. Vlastně PPP - Pochod plný ptákovin. Po cestě vždy čekají na účastníky různé "oukladnosti", jsou ale vždy nadšeně přijímány.

Letos Bobři inovovali. Sice chyběl medvěd - velká bedna, se kterým se bylo nutno popasovat, zato tam bylo mnoho nového. Ke svému zahanbení nudím přiznat, že by mne nenapadly kotůlaje a už vůbec ne horoury. Ano, ty duté prefabrikáty z betonu byly hrůzostrašné. A prolézt jimi bylo opravdu náročné, nemluvě o tom krkolomném časovém limitu. Ano, i já, ač dvojnásobný prarodič (děda je to česky), jsem se nechal zlákat mamonem a hromadil šidinky. Abych mohl utrácet tuto měnu v butiku, lovil jsem zobákem, který vám pořadatelé se škodolibým úsměvem zapůjčí, míčky z kýblu - správně vědra, tepal zobákem coby datel rudohlavý na vykotlaném stromě, vlekl ten vlastnoručně upidlaný klacek a dělal ty ptákoviny. Přivezl jsem vnoučatům ta nejdražší kiwi. Ceny v butiku se zvyšovaly úměrně s rostoucím počtem nakupujících a množstvím oběživa. Názorný příklad inflace.

Ano, matky přesvědčovaly své někdy i řvoucí ratolesti, kterým se pochopitelně nechtělo domů o nutném návratu. Vedoucí svolávali i svolávaly své svěřence. Bylo slyšet povely "děti jdeme, jede nám vlak" a tak podobně. Je třeba zažít tu atmosféru dětmi zaplněného nádvoří zříceni středověkého hradu. A jejich rozzářené oči svědčí o jednom. Že se jim to líbilo!

A tak díky Bobři i Tobě Jirko! Ať vám ty vaše ptákoviny dlouho vydrží.

Ještě k tomu počasí. Podle mého v tom nemá prsty žádná z politických stran. Kdo to zná v Úštěku ví, že na náměstí, poblíž klubovny Bobrů, stojí totiž kostel. A tam se střechy shlížejí dva svatí, tesaní z kamene. Ten první drží v ruce knihu a to je svatý Pavel, Ten druhý svírá klíč a to je sv. Petr. A snad každý ví, že kromě vstupu do ráje, se stará také o počasí. A oni, tedy Bobři, se s ním vždy domluví. Jak, to nevím, dost možná, že ho i svými šidinky korumpují. Jedno je však jisté. Počasí jen vžd y vychází. Nepamatuji se, že by někdy pršelo.

A až při psaní mi došlo, kde vzali tolik starých "fuseklí" na náboje k "prakiádě". Vždyť oni mají v městě provozovnu Elite Varnsdorf.

Kdyby tak mohl obživnout pražský arcibiskup, ukrývající se ve zdech Helfenburgu před hněvem královým. Ten by se asi divil, co se na jeho hradě děje.

Sekáč (Karel Heger, Lovosice)

z vandrovní knížky
z vandrovní knížky
soutěžní příspěvek

Plaváček aneb Jak získat přezdívku

Chtěla bych zde popsat jeden příběh, který se odehrává v samých začátcích našeho oddílu, v době kdy ještě nikdo nevěděl, jak dlouho oddíl vydrží a jestli vůbec vydrží. Přesto se již ale v této době děly veselé příhody i když se věk členů pohyboval okolo 8 let. Jako na příklad tento:

Byl právě jeden z říjnových dnů a náš oddíl se sešel, aby si prošel trasu pochodu Čáslavská 15 s cílem v Čáslavi. šlo se velice pěknou krajinou přes skalnatý vrchol zvaný Tisá skála. Nikoho zatím nohy nebolely a tak vše probíhalo v dobré pohodě. Po cestě bylo tolik zajímavého zvláště pro osmileté kluky. A tak se stalo, že kolem rybníků vzdálených asi jeden kilometr od Čáslavi šly holky s pěkným náskokem od kluků a vedoucích.

A rozhodli jsme se proto, že na ně počkáme u jednoho z rybníků. ale ouha, kluci ne a nejít. U rybníka bylo něco jako malá hrázička do

půlkruhu, dlouhá asi 10 metrů sloužící k tomu, aby v případě potřeby přebytečná voda odtékala přes hrázku do potoka. Počaly jsme tedy po tomto půlkruhu asi 40 centimetrů širokém chodit v řadě za sebou a pochodovat jako vojáci a to s muzikou. "Okolo Hradce v malé zahrádce ..." nese se krajinou. A v tom Ž B L U Ň K ! Vyděšeně se díváme na místo, kde ještě před chvílí pochodovala kamarádka Lenka. To už také vidíme Lenčinu hlavu vykukující nad hladinou rybníka s vykulenýma očima. Několik rukou se natahuje k hladině aby nebohé Lence pomohly. Už je zpět na hrázce a pak na břehu. Nikdo nemluví, jen si všichni oddechneme. Ale když vidíme, jak Lenka sundává batoh, ze kterého teče voda a odkládá několikanásobně těžší svetr, je nám do smíchu a za chvíli se smějeme všechny včetně postižené, která to vzala sportovně, přestože taková říjnová koupel není právě nejpříjemnější . A přichází vedoucí, který tomu zpočátku nechce ani věřit. Sháníme, kdo má co suchého v rezervě v batohu - moc toho není - jen ponožky. Zima moc není, dá se to ujít, do cíle je už jen kousek cesty.

V cíli se divili organizátoři pochodu, proč je Lenka tak mokrá. Když se dozvěděli, že spadla do vody byla pojmenována jedním starším pánem (předsedou čáslavského turistického odboru) Plaváček.

Co dodat? Lence se tenkrát po té koupeli nic nestalo a tak se občas smějeme této dávné příhodě. Ale přesto si dnes už skoro třináctiletá Lenka z této příhody něco odnesla. Přezdívku PLAVÁČEK.

Věra Holá (věk 14 let)
TOM STOPY Golčův Jeníkov

MINIPORTRÉT

Autorem zdařilé grafiky v prostředním sloupečku této strany je legenda severočeské turistiky mládeže Jiří Chour (narozen někdy po r. 1950). Neúnavný pořadatel Pochodu Ptačím dolem (Na ptáky jsou krátký) a Zálesáckého víceboje.

Otec tří dětí, manžel ženy Marcely, vlastník gotické nemovitosti v centru Úštěka , prozatím neobyvatelné.

Ch. zatvrzele odmítá členství ve všech redakčních radách, politických byrech a grémiích, chtěje zůstat prostým úštěckým občanem - tomíkem.

Autor táborové hry Hobit, zaměstnanec radnice v Úštěku.

Mezi přáteli oblíben. Mezi dětmi - a to i vlastními - též.

Nesmiřitelný, leč spravedlivý kritik předsedy asociace.

Do historie našeho spolku se nesmazatelně zapsal dvěma počiny.

1. nejkratší možnou účastí na sněmu v České Lípě.

2. grafickým ztvárněním (ne však vymyšlením) loga Asociace TOM.

Bez politické příslušnosti, má ve stálé oblibě všechny expremiéry polistopadového režimu.

Památkově chráněn.

ZAHRANIČNÍ ČINNOST TOM

Zahraniční činnost by měla nabídnout především oddílům novou inspiraci či novou dimenzi jejich činnosti . Odkrývají se nám v této oblasti především dva motivační směry :

1. Účastnit se na poznávání západního světa se všemi jeho klady (vyspělá kultura , technika , vysoká úroveň ochrany životního prostředí , přírodní a historické památky) , ale i zápory (konzumní způsob života a jeho důsledky na výchovu , vztah k přírodnímu a společnému prostředí).

2. Možnost provádět turistiku v takových přírodních oblastech , které se jednoduše u nás a v západním světě nenalézají . Pro nás přichází v úvahu oblasti východní a severní Evropy / býv. Sovětský svaz a Skandinávie / , popř. civilizačně nedotčené oblasti Severní Ameriky.

Pocit opravdové sounáležitosti s přírodou může vnést do výchovy v našich oddílech zcela nový prvek - znovuobjevit přírodu jako nedílnou součást našeho života .

Zahraniční činnost je věc dosti náročná a ne každý oddíl si na ni troufne . Věřím ale, že se v našem hnutí najdou i tací , kteří chtějí zkusit něco nového .

O veškerých možnostech a nabídkách , které bude mít Rada mládeže TOM k dispozici , Vás budeme informovat pomocí našeho časopisu nebo nabídkovými lístky na jednotlivé oblasti či přímo na vedoucí oddílů .

Za poslední dva roky se už také několik zahraničních akcí uskutečnilo . Českolipští úspěšně dobývali na kolech Skandinávii a Nizozemí , Vsetínští směřovali spíše do oblastí bývalého Sovětského svazu a Skandinávie . Rada mládeže zorganizovala letos poměrně zdařilý zájezd na Rallye FICC do Portugalska (Viz několik ohlasů i v Tomíkovi) . Věřím tomu , že o jednotlivých akcích bude náš časopis pomocí svých dopisovatelů informovat . Již je připraveno povídání o zimní lyžařské expedici na poloostrov Ko la. Věřím , že se v brzké době podaří sepsat i další zajímavá povídání, kde již noha tomíkova vstoupila .

Česká delegace návštěvou v Polsku

Kromě zahraničních zájezdů či expedic se nám podařilo navázat styky s PTTK , což je polská organizace , zabývající se turistikou mládeže . Ve dnech 2.-6.6.93 byla naše delegace pozvána na finále turistických závodů do města Zary u Zielene Gory . Bylo zajímavé sledovat jejich způsob organizace závodů a udivovala nás zejmé-

na ohromná podpora / finanční i materiální / ministerstva kultury . Závod je členěn do čtyř disciplín :

1. Zdravověda / teorie i praxe /
2. Cyklo / údržba kola , zručnost , testy /
3. Orientační závod
4. Stavba stanu
5. KPČ - ukázky turistických kronik .

V příštím čísle bychom Vás podrobněji seznámili s charakterem závodu .

Jiří Homolka

Jiří Homolka je členem rady mládeže a předsednictva A-TOM se zodpovědností za zahraniční činnost

28. říjen pod Triumfálním obloukem

Jak také mohou tomíci prožít státní svátek

26. října navečer vyrážel autobus se čtyřiceti roztočáky směrem na Paříž. Myšlenka prožít státní svátek ve městě na Seině se zrodila na sklonku prázdnin: následovala korespondence s ústředím pařížského Sokola a šance jpřespat v sokolské chatě v Gournay na řece Marně, asi 15 km od centra Paříže.

Kromě členů TOM Roztoky a jejich vedoucích se výpravy zúčastnili i kamarádi turistů a také dva učitelé základní školy. Pět dní ve francouzské metropoli určitě stálo za to. Počáteční peripetie kolem ubytování jsme překonali díky kolegyni francouzštinářce. Cestou k chatě jsme se těsně před Louvrem seznámili s nekompromisností francouzských policistů, kteří svou neústupností a výší pokuty nijak nepřipomínali ztřeštěného, ale v jádru laskavého Funesova četníka. Náš? policista hovořil něco o pokutě 11 tisíc (sic!sic!) franků, pak nepatrně slevil, pak díky Světlanině přesvědčování ještě trochu - ale naši milí šoféři stejně nakonec vyplatili sumičku odpovídající zhruba čistému příjmu p. t. ministerského předsedy České republiky ...

Pro policistovy úsměvy jsme neměli opětování: chyba byla formální, jen ve vyplňování lejster, navíc v každém státě požadovaném jinak.

Chata pařížského Sokola byla chladná, ale vcelku útulná, vybavená plynem a mnoha portréty - přísným Masarykem, usměvavým Havlem, Tyršem ...

Nechyběl krb, ve kterém nám přátelé z Paříže druhý den těsně před naším návratem z celodenního vandru po metropoli zatopili ...

Louvre je skvělý, pyramida famózní, Versailles načinčané ajeh ozahrady jakbysmet, obrazy velké a vskutku obdivuhodné. Eiffelka v noci jakoby utkaná z pavučinek - a při pohledu z ní se vám točí hlava.Montmartre mi připomínal trochu náš Jiný svět: před Sacre Coeur vám černoši vnucují skákajícího červa, chrám sám pak stojí opravdu za zhlédnutí. Na pahorek 150 metrů vysoký vede lanovka - zdejší obyvatelé jsou lenoši! Pod lanovkou stojí socha faraóna - alespoň na první pohled to tak vypadá. Socha se ale hýbe a děkuje za franky, které tu a tam někdo vhodí do klobouku před ní.

Moulin Rouge jsme zahlédli jen z autobusu.

Paříž je zpola bílá, zpola černá, v metru (o poznání archaičtějším než je naše - je mu také bezmála sto let!) je černých pasážerů ještě víc. Ale všichni zřejmě platí ..

Fantastické je Centre kPompidou a okolí. Místo má atmosféru: od proslavené kašny se svíjejícími se a vodu chrlícími hejblaty, přes flašinetáře, prodavače palačinek, muzikanty všech barev pleti, tanečníky a kumštýře až po informační středisko, koncertní sály, knihovny, studovny (běda: vzpomínka na univerzitní knihovny pražské budí jen útrpnost!), výstavní plochy.

Nedaleko jsou proslavené tržnice les Halles - ono pověstné Zollova Břicho Paříže.

Ze střechy monumentálního centra je pak pozoruhodný pohled na Paříž.

A co vlastní oslavy 28. října?

Přijali jsme pozvání pana Rady, starosty našeho Sokola v Paříži, a v šest večer byli pod Vítězným obloukem. Přidali jsme se k průvodu Čechů a Slováků, který pod vlajkami a standartami mířil kordónem policistů k Vítěznému oblouku. Famfáry, příjezd velvyslance (původně jsme mysleli,že přijel sám Chirac, starosta Paříže): náš Štěpán Humpl vybrán pořadateli, aby zhasil po ukončení aktu planoucí oheň pod obloukem ..

Byl to trochu zvláštní pocit: stojíte uprostřed evropského velkoměsta, hrstka Čechů od nejstarších legionářů až po děti prochází špalírem policistů v parádních uniformách, čest nedávno zaniknuvšímu státu vzdávají zástupci ambasády i vojenské mise ..Důstojné, klidné, jen na československou hymnu čekáme marně, znějí jen tóny slavnostního pochodu. Kolem nás se valí stovky svítících aut, sňůry jich stojí - právě kvůli naší oslavě. Doma před pár hodinami modrooký vůdce blábolil z prkna před svatým Václa vem, létala vajíčka a řádili skini,jak se později dozvídáme z novin.

Paříž byla skvělá, stejně jako modrá obloha, která nás provázela většinu pobytu.

Pařížským kolegům patří velký dík a vpravdě vlídné zacházení, přijmou-li před sletem naše pozvání do Roztok.

Tomáš Novotný

➽ Čtěte pozorně - informace z ústředí ➽

Vážení přátelé,

protože od vydání minulého Tomíka uplynulo již více než čtvrt roku, chtěl bych Vás informovat o stavu spolku k 15. listopadu 1993.

• Získali jsme sídlo ve vile Alici v Tichém údolí v Roztokách. Ono sídlo tvoří dvě místnůstky v suterénu honosné vily z přelomu století, které se začínají utěšeně plnit Vašimi dopisy a dotazníky, ale také např.stany, které mezi oddíly na sněmu opět rozdělíme, třebas už ne v takovém množství jako vloni. A pozor: určitě nic nebudeme posílat! O balících a motouzu se nám zdá už i v noci: z pošty odešla skoro stovka pytlů a krabic a úřednice na poště už s hrůzou vyhlížejí, kdy donesu další.

• Adresa spolku jest Asociace TOM, vila Alice č. 192, 252 63, Roztoky. Přidáte-li mé jméno, nic nepokazíte.
Korespondenci lze směrovat také na paní sekretářku Balcerovou.
Česká Lípa vyřizuje pouze pouze tábory. pokud tam posíláte své dopisy týkající se čehokoliv jiného (dotazníky, žádosti o dotaci atd.), jen věc zdržíte.
Stejně tak nemá cenu posílat obdobné dopisy na KČT. Klub nevyřizuje ani dotace na výchovu, ani na tábořiště, ani na tábory, ani tzv. přímou dotaci ve výši 350 Kč na osobu. Z KČT by turistické mládeži měla během listopadu-prosince odcházet dotace Kč 50 na hlavu, se kterou zase nemá nic společného asociace. Snažte se tohle prosím respektovat, odbouráte tím zdržení a spousta naší zbytečné práce, telefonování a předávání si bloudících dopisů.

• Na začátku listopadu dostali vedoucí nebo hospodáři (dle adresy na evidenčním dotazr. ku) podklady pro založení účtu. Některým zřízení účtu problémy nedělalo, jiní (např. v Českých Budějovicích) bojovali s hydrou spořitelny o detaily skoro neuvěřitelné. Odpusťe, že jsme Vás nutili k absolvování takovéhoto martýria, ale pokud je alespoň pro nejbližší dva měsíce na účet co posílat, snad to stojí za to. Díky všem, kdo se rozhodli jít nejčistší cestou a vlastní účet si zřídili.
Prosíme však, aby ti, kdo dosud bankovní spojení nezaslali (ať již nové či staré), tak učinili obratem, nejpozději však tři dny po obdržení tohoto Tomíka. Pošlete-li nám svá bankovní spojení až v prosinci, nestihneme Vám dotaci odeslat. Bankovní spojení směrujte na paní Balcerovou, Podle Kačerova 4, Praha 4

• Dotace odcházejí následující:
1) Přímá . 50% odejde ihned, jakmile obdržíme bankovníspojení . Výpočet: počet členů na evidenčním dotazníkux320 Kč. Poté, co na adresu ústředí (do Alice) pošlete místopřísežné

prohlášení o využití peněz a přišitou (prosím, netrapte hospodářku a šijte? kopie útržků - je to asi 5 vteřin práce!) kopii útržku složenky s desátkem, odejde zbytek dotace.

2) Dotace na výchovu. Do 15. října jste měli napsat akce proběhlé či plánované (avíza v předcházejících Tomících + na seminářích). Kdo tak dosud neučinil, má šanci věc napravit a ještě žádat - včera bylo pozdě, třetí prosinec je opravdu mezní termín. Připomeňme, že se jedná o 40 Kč na člena asociace a den (doprava,ubytování, vstupy do kult. památek, pro hosty-nečleny (nesmějí tvořit většinu zúčastněných!) 30 Kč. Začaly odcházet 15. listopadu, obvyklým systémem. Takm, kde se to podařilo, slouči li jsme je s dodtacemi na regionální akce či na tábořiště.)

3) Dotace na tábořiště - prokousáváme se jimi, ne všechny jsou zcela regulérní. Ostatní viz bod 2, odcházet by měly začít kolem dvacátého listopadu.

4) Dotace na MTZ - stany, celty atd. Do 10. ledna obdržíte poukázku s razítkem ústředí asociace. Už dnes můžete zakoupit stan, plynový vařič, celty, nádobí na tábor atd, maximálně však do hodnoty 1 400,- Kč. Na sněmu [illegible]n na základě předložené poukázky a paragonu (může být na větší částku, ne však na menší) bude proplaceno uvedených Kč 1 400,-. Takto získané potřeby musí být vedeny v materiálové evidenci asociace - viz zelená karta. Upozorňujeme, že nelze koupit spací pytel.

• Veškeré další žádosti - viz semináře - směřujte na adresu ústředí, nejpozději však začátkem prosince.

Závěrem snad malé patero:

✠ Občas někomu nedorazí pošta. Může se ztratit, zatoulat, může to být zaviněno stále ještě Vaším opomenutím a neodesláním dotazníků, můžete nám "vypadnout". To vše nás mrzí, ale prosíme, abyste v takových případech reagovali adekvátně, tj. v klidu napsali pohled, lístek. Ne, nestěžujeme si příliš: drtivá většina korespondence je príma, lidská. Jsou však dopisy či korespondáky, které by patřily spíše do [illegible]še. Máme za to, že mezi kolegy vedoucími bychom se mohli lidsky oslovovat vždy, i když řešíme něco nepříjemného. Rozkacený tón ,ultimativní požadavky, případně vzteklé bublání do telefonu jsou sice dnes asi kolemnás obvyklé,máme ale za to, že MY se bez nich obejdeme.

Není nás v onom "ústředí" tolik a nemáme vždy horší kůži. Vážně.

✠ Jsme byrokrati. Bohužel, tohle podepisuju, ač nerad. Za poslední rok a půl jste dostali stran tomíků více korespondence, než za uplynulých deset let předchozích (jak píší někteří kolegové vedoucí) - a také se po Vás chtělo více lester než v uplynulých letech. Je nám jasné, že mnohé z Vás úřadování unavuje, štve, zdržuje. Snad Vám bude trochu útěchou, že ústředí ho má třikrát tolik (jako ostatně každé chefstvo), navíc k tomu ještě to svoje, oddílové. Nemyslete prosím, že taková paní Kašparová promine hledně táborů něco chefovi asociace, to spíše naopak - smlsne si na něm jako na každém druhém, kdo nemá vše O. K. Helena L., vévodkyně severočeských TOMů, občas zase bojuje s ústředím o dotazníky ...

Stran kritizovaného množství lejster sdělujeme:

a) - lakonicky: Spravujeme státní peníze, stát kontroluje, vyžaduje podklady, evidence, statistiky, údaje o konání akcí ... Kdo nevěří, ať se jde zeptat na MŠ.

b) - optimisticky: čeká vás už jen "zelená karta" - evidence materiálu - příloha tohoto tomíka s vtipným textem, podmiňuje však vydání stanů, resp. proplacení materiálu na sněmu!), příští rok nebudete (krom nováčků) zakládat nové účty, no a protože určitě nebude tolik peněz na tolik rozličných akcí, nebudeme po Vás chtít tolik děsivých hlášení.

Dotazník pro klub i pro asociaci bude jeden, vyplníte ho na sněmu a rovnou odevzdáte!

c) Jen tak mimochodem - pořád si myslíme, že je lepší se načas změnit v korespondenty a mít alespoň základní přísun peněz pro oddíly, než žít jako dřív v klidu, občas si přečíst cyklostylované lejstro a nemít žádné peníze ... (opět citát z dopisu, tentokrát milého!)

✠ V poslední době nás vyděsily (ale i velmi naštvaly, proč to nepřiznat) dopisy předsedy pražských TOMů Ivana Presse. Poslední z nich tvrdil, že se chceme sloučit s Pionýrem!!!!!!!!!!! I když jsou tyhle řádky teď už trochu pasé - s Ivanem jsme se bleskově sešli (J. Mašková a T. Novotný) a věci si v klidu a pohodě vyjasnili, Ivan přislíbil v dalším čísle zpravodaje pražských TOM dementi) - prohlašujeme, pro jistotu veřejně, že se s Pionýrem ani s kýmkoliv jiným spojovat nebudeme, nechceme a nakonec - ani nesmíme. Vyjde-li v příštím čísle rozhovor s šéfem Pionýra, je to v rámci běžných, partnerských vztahů mezi oběma spolky. Tyto vztahy jsou - pro ty, kteří se obávají jakési fúze - dány potřebou koordinovat politiku dětských sdružení vůči státu poté, co Rada mládeže Čech, Moravy a Slezka začala kolabovat a není sdostatek důvěryhodným partnerem pro státní orgány. Představa, že bychom spolu s pionýry kdesi kuli pikle, je falešná, zástupce A-TOM se účastní společných jednání Junáka, LLM, Kapky, Pionýra atd. jen a pouze s uvedeným cílem. Jednáme společně o daních, slevách na dopravě, prezentaci ve sdělovacích prostředcích...

Neodpustím si ale glosu: dočetl jsem se už jednou v ohlasech, že Pionýra nenávidím, teď zase musím čelit nařčením, že se s ním chci spojovat.

Je to vpravdě běs! Už jen čekám, kdy budeme (rozuměj:předsednictvo) nařčeni, že páně Stráského protektorství asociaci znamená vstup asociace do ODS a že Homolka v Polsku dojednával sloučení tomíků s tamními harcery. Lidi, neblázněte!

✠ Dluhy od sněmu. Pokud jsou, prosím pěkně, vyřídíme je na sněmu příštím. Jde o letní vybavení, prosíme těch několik málo případně postižených o pochopení.

(-ton)

ŠITÍ SPORTOVNÍCH POTŘEB
Jana Boucníková
Lidická 31
703 00 Ostrava 3
tel. 069/35 86 36

LEVNÉ POTRAVINY:
DĚTSKÝ RANČ
velkoobchod a maloobchod potravinami
Horní 2
748 01 Hlučín
tel/fax: 069/97 214 87

KČT při TJ Sokol Líšný nabízí ubytování v Českém Ráji

Chata u lyžařského vleku - pod Suchými skalami. Kapacita so 15 osob - z toho 9 na palandách a zbytek nouzově ve vlastních spacácích. Možnost vaření - vybavená kuchyň.

Cena: do 9 osob - 17 Kč / osobu a noc. Další osoby: 8 Kč / osobu a noc.

Sokolovna ve středu obce - kapacita do 30 osob ve 4 místnostech ve vlastních spacácích. Možnost využití 10 postelí - ostatní na žíněnkách, kuchyně, sprchy, společenská místnost.

Cena: mimo topnou sezónu - 8 Kč / osobu a noc. V topném období příplatek za otop dle dohody.

O případné další informace žádejte na adrese: Hajný Vladimír, Líšný 76, 468 22 Železný Brod nebo na tel. 0428 77204 - Zahradník Jiří

TOMÍK
časopis turistických oddílů mládeže
Vydává Asociace TOM spolu s radou mládeže KČT
Adresa redakce: A-TOM,ústředí, vila Alice č. 192, 252 63 Roztoky.
Toto číslo připravili do tisku T. Novotný, P. Balcer, Hallík-JVP Soft.
Kreslené vtipy A. Michalík, grafika J. Chour, použité fotografie vedoucí TOM.
Příloha: Ing R. Farana.
Příspěvky jsou přetiskovány bez nároku na honorář a nevracejí se.
Číslo 4, vychází na konci listopadu 1993, náklad 900 výtisků.
Tisk: Kavka Roztoky.

Uzávěrka vánočního čísla: 10. prosince 1993

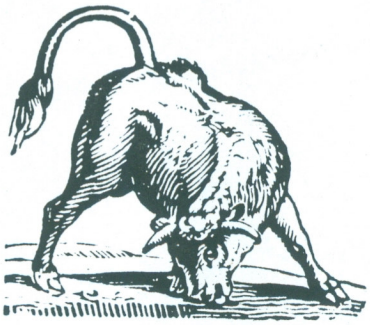

Nashledanou na sněmu!
Roztoky 21. - 23. ledna 1994